Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 342 19. december, 2014] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

VELKOMMEN TIL FLYGTNINGE OG INDVANDRERE

At stramme reglerne for asylansøgere i en tid, hvor antallet af flygtninge vokser, er heldigvis en politik, som mange almindelige mennesker vender sig imod.

Over halvdelen af den danske befolkning mener ifølge Gallup, at den politiske debat om flygtninge er blevet for hård.

Men der er også god grund til at være i opposition til den førte politik. Den politik om ikke at ville hjælpe andre mennesker i nød, er en voldsom kynisme. En politisk kynisme som udfordrer noget meget grundlæggende for ethvert menneskeligt samfund: Vores næstekærlighed og vores medmenneskelighed.

Vi må som socialister holde fast i en vigtig ting: Mennesker på tværs af grænser er lige meget værd.

Der er råd

Når du hører, at det er de fremmede, der tager vores job, eller sætter velfærden under pres, så svar igen!

Det er ikke flygtninge fra Syrien, der sætter vores velfærdssystem under pres.

Det er krisen og politikerne, som har fået uligheden til at vokse, som har krævet nulvækst (dvs. nedskæringer), som har ladet de rige blive voldsomt ringere.

Det er dem på samfundets top, som skaber uligheden. Og deres ulighed ødelægger samfundet.

Verden er international

Der er ingen national vej ud af arbejdsløsheden og pres på lønnen. På grund af konkurrencen vil et pres på lønninger og rettigheder i ét land skabe et tilsvarende pres nedad i et andet land.

Vi er forbundne kar på tværs af grænser.

Derfor er Marx' og Engels' slagord fra *Det kommunistiske Manifest* yderst relevant i dag: **Arbejdere i alle lande, foren jer!** Siden arbejderbevægelsens start har det været den fælles grundsten.

Kun ved at stå sammen – og slås sammen – kan arbejdere og undertrykte stå imod presset fra kapitalismen, som forsøger at sætte grupper og enkeltpersoner op imod hinanden.

Vi arbejder for sammenhold, antiracisme og klassekamp!

Læs mere side 4-5

NEJ TIL RACISME

En række anti-racistiske netværk går sammen om en fælles protest 21. marts.

Læs side 3-4-5

OVERENSKOMST 2015

Corydon og de kommunale arbejdsgivere forbereder nye angreb. Hvor er fagforeningerne?

Læs side 8

1989

Oprøret, der ændrede verden – men standsede på halvvejen.

Læs side 10

IRLAND

100.000-200.000 har 3 gange demonstreret mod regeringens vandafgifter – og mod at skulle betale for krisen, mens de rige bliver rigere.

Læs bagsiden

Sydafrika:

Klassekampen skærpes

Da den sydafrikanske stat i 2012 satte politiet ind mod strejkende minearbejdere for at knuse deres strejke, blev forholdet imellem den sorte arbejderklasse og ANC endegyldigt forandret.

Af Anders Bæk Simonsen

Politiet skød over 100 minearbejdere, flere af dem i ryggen, mens de flygtede. 34 minearbejdere blev dræbt og mere end dobbelt så mange såret.

Massakren fandt sted i Marikana 16. august 2012 og kan sammenlignes med massakrer under det sydafrikanske apartheidstyre. Men denne gang skete det med en ANC-regering ved magten.

Store dele af befolkningen var allerede inden Marikana utilfredse med den ulighedsskabende politik, som ANC har gennemført, siden de vandt de første frie valg i 1994.

For mens en lille gruppe af sorte politikere og fagforeningsledere er blevet en integreret del af samfundets elite, er samfundets grundlæggende ejendomsforhold ikke ændret. Den økonomiske magt ligger altovervejende i de samme hvide hænder som før.

ANC er stadig den suverænt største politiske organisation. Ved valget i 2014 fik de opbakning fra 62 procent af de vælgere, der havde stemt.

Men tallene dækker over en generel nedadgående tendens ved hvert eneste valg siden 1994. Dengang stemte hele 54 procent af alle stemmeberettigede på ANC. I dag er det kun 34 procent.

Trepartsalliancen, krise og arbejderne i offensiven

Marikana-massakren, den kapitalistiske krise og det stigende antal sociale og økonomiske protester har svækket den dominerende politiske kraft i Sydafrika efter apartheid: Trepartsalliancen mellem ANC, Det Sydafrikanske Kommunistparti (SACP) og fagforbundet COSATU. (Se separat artikel.)

De er blevet udfordret på flere planer. Alene i 2014 har arbejderne vundet to betydningsfulde strejker. Den første er en fortsættelse af minearbejdernes strejke fra 2012.

Strejken endte ikke med massakren, men spredte sig til andre miner, buschauffører, kommunalarbejdere og fattige landarbejdere, men ebbede senere ud.

Strejken i år omfattede 80.000 minearbejdere, varede i 5 måneder og var den største minestrejke i Sydafrikas historie.

Det var en fortsættelse af strejken fra 2012. Hovedkravet var stadig en reel lønforhøjelse. Den endte med betydelige indrømmelser, som minearbejdende sagde god for og så som en sejr.

Lige efter minearbejdernes sejr gik 220.000 stål- og maskinarbejdere fra fagforeningen NUMSA i strejke. I løbet af fire uger fik de delvist eller fuldstændigt stoppet produktionen hos Ford, Toyata, Nissan og BMW i landet.

Ifølge arbejdsgiverne ramte strejken 12.000 virksomheder og kostede virksomhederne omkring 250 mio. kr. om dagen i de 4 uger, den varede. Den endte også med en sejr.

Opsvinget i klassekampen, arbejdernes erfaringer fra kampene og erfaringerne med Trepartsalliancen har aflejret sig i forhold til de politiske organisationer i og uden for Trepartsalliancen.

Bevægelsen mod socialisme: ANC udfordres fra venstre

En række minearbejdere havde allerede inden Marikana dannet en ny fagforening, AMCU. Under og efter Marikana er minearbejdere i stor stil strømmet til den.

Den største fagforening i forbundet COSATU er metalarbejderforbundet NUMSA med 320.000 medlemmer. Efter Marikanamassakren har den konkluderet, at ANC's Nationale Udviklingsplan er et program for deres klassefjender, og at staten "har myrdet arbejdere af hensyn til kapitalen".

Ifølge NUMSA er ANC kommet i hænderne på "repræsentanter for en fjendtlig klasse", og "ANC vil ikke lade et mindre spørgsmål som demokrati komme i vejen for forsvaret af deres kontrol".

De besluttede på deres ekstraordinære kongres i december 2013, at de ikke længere som hidtil ville opfordre til at stemme på partierne i trepartsalliancen (ANC og SACP).

Men endnu vigtigere vedtog de at stå i spidsen for at samle arbejderklassen i en enhedsfront under "Bevægelsen for socialisme". Meningen er, at det skal blive til et politisk parti.

Det vi nu ser i Sydafrika er dannelsen af en organisation, der er rodfæstet i arbejderklassen med hundredtusindevis af metal- og maskinarbejdere og belært af trepartsalliancens svigt.

Men NUMSA-ledelsens centrale rolle i dannelsen af "Bevægelsen for Socialisme" advarer også om, at det er nødvendigt at afklare nogle helt centrale spørgsmål. Ikke mindst om partiet skal være et reelt kampparti for arbejderklassens interesser eller kun et redskab for NUMSA-bureaukratiet?

Uanset dette er bestræbelserne for at danne et egentligt anti-kapitalistisk, socialistisk masseparti i Sydafrika et kæmpefremskridt – og bliver meget vigtigt at følge.

Læs mere i South Africa: from Marikana to the "Numsa moment" i International Socialism nr. 144 (http://isj.org.uk/index.php4?id=1022)

Trepartsalliancen:

Fra anti-apartheid til redskab for den herskende klasse

Alliancen mellem ANC, kommunistpartiet og fagforbundet COSATU blev dannet i kampen mod apartheid. I dag er dens ledere en integreret del af landets elite.

Efter det første frie valg i 1994 har der været en slags arbejdsfordeling imellem de tre organisationer.

ANC har ikke haft en ambition om et opgør med kapitalismen. I stedet har de forsøgt at tiltrække investorer og været ansvarlige over for de multinationale fremfor deres befolkning. ANC har ganske rigtigt regnet med, at SAPC og COSATU muligvis ville brokke sig lidt, men ikke udgøre et reelt alternativ til ANC.

En af de mest militante arbejdsklasser i verden blev efter apartheid holdt tilbage af lederne af SAPC, der i sidste ende altid bakkede ANC's politik op. Tidligere militante fagforeningsfolk så nu sig selv stoppe strejker, frem for at organisere dem.

Ifølge en tidligere ANC-leder, Ronnie Kasrils, foregik der i perioden fra 1991-1996 en "kamp om ANC's sjæl, som blev tabt til de store selskabers magt – vi blev fanget i den nyliberalistiske fælde".

Tidligere anti-apartheid-helte blev til kapitalens håndlangere.

Cyril Ramaphosa: Stat, ANC, fagboss og minedirektør i samme person

Den person, der bedst symboliserer skiftet fra modstand mod apartheid til tjenere for – eller integreret del af – den herskende klasse, er Cyril Ramaphosa.

Under apartheid var han militant leder af minearbejdernes fagforening, NUM. Han var med til at skrive landets nye forfatning og var i løbet af 90'erne generalsekretær for ANC. Han blev vicepræsident for ANC i 2012, og i dette forår udnævnte ANC ham til landets vicepræsident.

Bedækket med bestyrelsesposter og direktørstillinger i en lang række store nationale og multinationale virksomheder har yderligere givet ham adgang til kapital. Han er i dag en af Sydafrikas rigeste personer. Ifølge rigmandsmagasinet Forbes ejer han en personlig formue på over 3,7 milliarder kr.

Under Marikana-strejken havde han en direktørpost (og masser af aktier) i Lonmin – et af verdens største mineselskaber, som minestrejken var rettet mod.

Under Falham-kommissionen, der undersøger massakren, er det kommet frem, at Lonmins bestyrelse anmodede Ramaphosa om at bruge sin indflydelse i ANC og staten til at koordinere en reaktion på strejken.

Ramaphosa opfordrede politiet til, at de skulle lade være med at behandle strejken som en arbejdskonflikt og i stedet behandle den som en "ondsindet kriminel handling".

Det mener vi

Bliv organiseret socialist

Hvis der var store strejker hver anden måned, oprør på universiteterne, besættelser af gymnasierne, store demonstrationer mod racisme osv. – så ville denne leder have set anderledes ud.

Så ville titusinder af mennesker være i gang med at forandre verden. Socialister ville være en del af processen – og af diskussionen om, hvordan kampene kunne vindes.

Men sådan er det desværre ikke i dag – selv om krigene, racismen og politikernes og arbejdsgivernes angreb burde have den slags modsvar.

Sammen er vi stærkere

I dag er det faktisk ret svært at være aktivt med til at skabe en mere solidarisk verden. Især hvis man er alene.

Ja, man kan stemme til venstre. Eller give en 50'er til flygtninge, og den slags. Fint nok. Men i det store billede ved vi jo godt, at det hjælper mere på den dårlige samvittighed, end det hjælper på at ændre verden.

Små individuelle projekter fører til små protester. Men der er brug for store protester, hvis der skal ske afgørende og vedvarende forandringer.

Hvis du vil være med til at gøre en forskel, er du nødt til at organisere dig sammen med andre socialister.

Hvorfor gå med i IS/U?

Den mest umiddelbare grund til at gå med i Internationale Socialister/ ISU er, at IS/U arbejder som et kollektiv.

Vi beslutter i fællesskab, hvor vore kræfter gør mest gavn – fx med at bygge op til den internationale aktionsdag mod racisme og fascisme 21. marts.

Så arbejder vi på at få en så stærk protest som muligt – både ved at samarbejde med andre, ofte ret små, netværk. Men også ved at mobilisere på vores skole eller arbejdsplads, eller blandt familie, venner og naboer.

Kapitalismen skal stoppes

Men i virkeligheden er det ikke den vigtigste grund til at gå med i IS/U. Trods alt, så kan små netværk, der går sammen, kun skabe mellemstore protester.

Den vigtigste grund til at gå med i IS/U er, at vi har et mål om at afskaffe kapitalismen. Det kan socialister ikke gøre alene, hverken i Danmark eller globalt.

Så derfor ønsker vi at samle arbejderklassen til den kamp.

Hvorfor arbejderklassen?

Dels fordi arbejderklassen er det store flertal i Danmark og globalt. Men især fordi arbejderklassen har magten til at stoppe de riges profit.

Arbejderklassen kan overtage kontorer, institutioner og fabrikker og selv køre dem videre efter demokratiske og solidariske principper – og i den proces ændre den måde, samfundet fungerer på.

Det kræver et magtopgør med den lille magtfulde og velbetalte elite, der i dag styrer samfundet. Med andre ord: Det kræver en revolution.

En naiv drøm?

I dag, hvor arbejderklassen kun slås meget lidt, kan det virke som en naiv drøm.

Men gennem de seneste 100 år har arbejderklassen snesevis af gange været tæt på at kunne vælte kapitalismen. Det har ingen anden samfundsmæssig kraft været i stand til. Så derfor tror vi på, at det vil ske igen.

Problemet har i de fleste af disse tilfælde været, at "moderate" faglige ledere eller politikere har kunnet overbevise et flertal i arbejderklassen om at "overlade sagen" til de "moderate" – og kapitalismens vanvid har kunnet fortsætte.

Årsag: Der har været for få revolutionære socialister til at vinde argumentet for et magtopgør på den enkelte arbejdsplads.

Byg op til det næste opsving

Vil du være med til at bygge op, så socialister kan stå langt stærkere, næste gang arbejderklassen begynder at slås, så gå med i IS/U.

Synes du, der er noget om snakken, men gerne vil diskutere mere, så kontakt os. Vi er altid klar til en diskussion om, hvordan vi kan vinde.

Læs mere på www.socialister.dk – eller kontakt os via email: isu@socialister.dk – eller telefon 3535 7603. Eller duk op på vores afdelingsmøder (se side 14).

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom,
ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533
2200 København N
KONTO Nr.: 1551-5780160
MAIL: saa@socialister.dk
WEB: www.socialister.dk
TRYK: OTM
OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 18. december 2014 ISSN 1600-2687

Fra Ferguson til en ny antiracistisk bevægelse

Protesterne imod en hvid politibetjents drab på en 18-årig sort mand i den amerikanske by Ferguson 9. august blev starten på en hastigt voksende bevægelse mod racisme og politibrutalitet.

Af Bo Stefan Nielsen

Allerede da folk gik på gaden i Ferguson stod det klart, at almindelige mennesker er oppe imod et voldeligt, militariseret og racistisk politi. Demonstranterne blev angrebet af såkaldte SWAT-enheder med pansrede køretøjer, automatvåben, chokgranater og gas.

Det var ikke uden grund, at sorte arbejderklasse-unge bar skilte med ordene "Don't shoot!"

Som svar blev demonstranterne skudt på med bl.a. gummikugler og tåregasgranater. En reporter fra Al-Jazeera blev beskudt.

De hidtil største protester fandt sted lørdag den 13. december, hvor titusinder demonstrerede i New York, Washington, Boston, Oakland og mange andre byer i USA.

Staten mod folket

Da en jury tre måneder senere lod betjenten gå fri uden tiltale, eksploderede en landsdækkende bølge af protester.

Fokus bredtes hurtigt ud fra Ferguson til de mange drab, amerikansk politi begår mod borgerne, hvoraf langt de fleste er sorte.

Den amerikanske stat holder ikke statistik med antallet, men uofficielle estimater anslår, at politiet i gennemsnit dræber tre mennesker om dagen!

En ny bevægelse og generalisering af kritikken

Demonstrations-paroler og hashtags på de sociale medier som "Black Lives Matter", "I Can't Breathe" og "Don't Shoot" har været med til at sætte kritik af racismen i den amerikanske stat og politiet på dagsordenen.

Som så mange gange før i historien, når massebevægelser er opstået, og de har haft rod i arbejderklassen, får diskussionerne i bevægelsen i USA nu et mere generaliseret udtryk.

Mange er begyndt at koble politiets mange drab og systematiske overgreb og ydmygelser til en bredere systemkritik.

Selve politiets rolle som den herskende klasses beskyttere af ejendomsretten diskuteres.

Populærmagasinet Rolling Stone argumenterer for at afskaffe politiet og erstatte det med selvorganiserende alternativer under 'direkte demokrati'. (Hvilket i øvrigt lyder meget som et nu afskaffet punkt i Enhedslistens principprogram om folkemagtsorganer.)

"No justice, no peace" og "The whole damn system is guilty as hell" har været paroler under de seneste ugers demonstrationer.

Plakat:

Black Power-hilsen ved OL i Mexico 1968

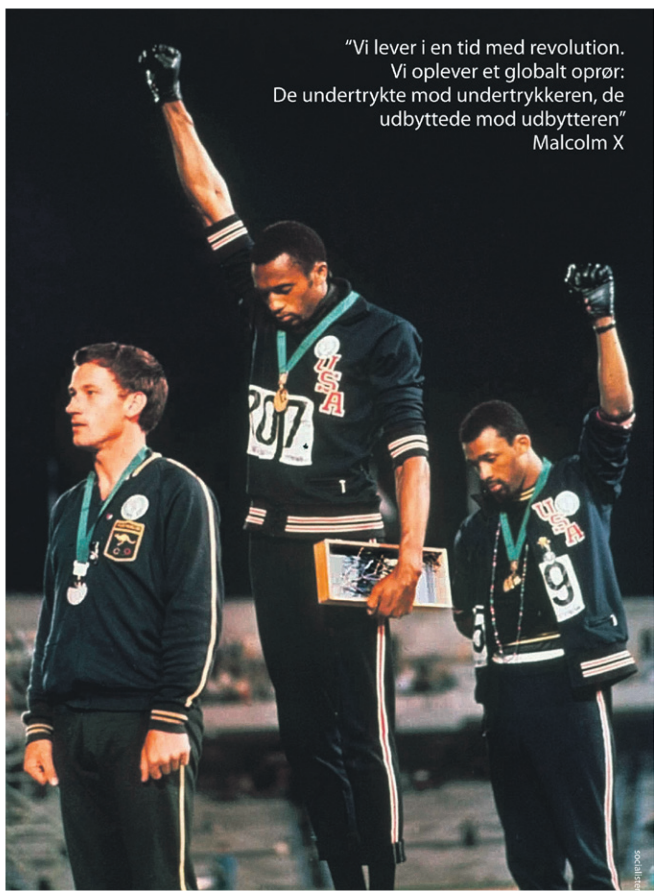
En genudgivelse af det berømte billede fra OL i 1968, et kraftigt symbol på kampen mod undertrykkelse og racisme.

Da vinderne af 200 meter løbet skulle hyldes på OL podiet, hvilede øjnene fra millioner af mennesker verden over på dem. De to sorte amerikanske løbere Tommie Smith og John Carlos hævede samtidig en knyttet næve iført en sort handske.

Den knyttede næve er et symbol på solidaritet og på at ingen kan vinde alene. At undertrykte minoriteter, hver for sig (som en enkelt finger) let kan knækkes, og at vi forenet i en fælles kamp mod undertrykkelse kan slå igen mod magthaverne.

Støt Socialistisk Arbejderavis og køb plakaten.

Plakaten koster 50 kr. pr. stk. + 30 kr. i porto (uanset antal).
Bestil på www.socialister.dk/indsamling/plakat.php

RACISME OG ISLAMOFOBI

Mange på venstrefløjen har svært ved at forholde sig til hetzen mod muslimer, fordi de accepterer præmissen om, at islam er mere tilbagestående og reaktionær end andre religioner.

Memet Uludag og John Molyneux

I mange tilfælde har det svækket venstrefløjens evne til at håndtere højrefløjens vækst og islamofobiske kræfter.

Islamofobi er racistisk

Argumentet om at islamofobi ikke er racisme, fordi islam er en religion og ikke en race, er fuldstændigt forkert. Definitionen på racisme er ikke afhængig af, om dens ofre udgør en specifik race af den simple grund, at forskellige biologiske racer ikke eksisterer.

Det afgørende er ikke en ordbogs-definition af racisme, men en forståelse af, hvordan den racistiske ideologi har udviklet sig historisk, og den sociale og politiske rolle racismen har spillet.

Racistisk ideologi opstod side om side med kapitalismens udvikling og opståen i det 16.-18. århundrede, som en retfærdiggørelse for den uhyre indbringende slavehandel.

På det tidspunkt var borgerskabet ved at opstå, det var i kamp mod det feudale aristokrati. For at skabe folkelig opbakning brugte man paroler om "menneskets rettigheder" og "frihed, lighed og broderskab".

Men brugen af slaver – som var afgørende for kapitalismens udvikling – kunne kun retfærdiggøres ved at fratage sorte mennesker deres menneskelighed, ved at insistere på deres medfødte ondskab, underlegenhed og udueligheď.

Racismen videreudviklede sig under imperialismen, som blev retfærdiggjort med, at de ikke-europæiske befolkninger var "barnlige" og ude af stand til at styre deres eget land.

Med imperiernes nedgang og den gradvise opløsning af åbenlys kolonialisme, som startede med 1. verdenskrig og tog fart efter 2. verdenskrig, skiftede racismen form igen.

Nu var racismens hovedmål immigranter, som kom til de fremskredne kapitalistiske lande fra de tidligere kolonier. Anti-immigrations racismen lagde vægt på kulturelle forskelle og økonomisk konkurrence.

Denne racismes form blev bestemt af den funktion den skulle udfylde for den herskende klasse.

Den vigtigste funktion for anti-immigrations-racismen i efterkrigstiden var intern. At hjælpe med at opretholde social kontrol i de centrale vestlige lande.

For at begrunde de imperialistiske krige og interventioner, som der var mange af (især fra USA's side) brugte man hovedsageligt antikommunisme. Racismen var ofte til stede som en undertone ("skævøjerne" i Vietnam osv.). Men "den røde trussel" som skulle bekæmpes var hovedfokus. Mod afslutningen af den kolde krig opstod et ideologisk tomrum – som islamofobi udfyldte.

Men hvorfor lige islamofobi? Først og fremmest pga. oliens – og dermed Mellemøstens – centrale betydning for Vestlig kapitalisme. Hvis verdens største olieereserver var placeret i Tibet, eller Mellemøstens befolkning hovedsageligt var buddhistiske, ville vi sandsynligvis have haft buddhafobi i stedet.

Er der nogen retfærdiggørelse for islamofobi?

Når anti-racister tøver med at mobilisere mod islamofobi på samme måde, som de ville med antisemitisme eller anti-sort racisme, bliver det normalt retfærdiggjort med, at islam er en særligt tilbagestående eller reaktionær religion – især hvad angår kvinder og homoseksuelle.

Det umiddelbare svar er, at det er udtryk for en ekstremt kort og selektiv hukommelse.

Kvinders ligestilling er et nyt fænomen i vores historie, og er stadig langt fra opnået i praksis. Det kan næppe kaldes en "faststømret" vestlig værdi. Det gælder endnu mere med LGBT-rettigheder.

I det 20. århundrede gav det "oplyste" Vesten os to verdenskrige, fascismen og Holocaust, stalinismen og Gulag, Hiroshima og Nagasaki, Francos Spanien, Ku Klux Klan, Vietnamkrigen og mange andre grusomheder.

I Europa lige nu stormer den allerydersste højrefløj frem. Vi bør være alt for klar over, hvor tvivlsomme og spinkle alle påstandene om Vestens tolerance er.

Karl Marx sagde: "Den måde, det materielle liv bliver produceret på, betinger de sociale, politiske og intellektuelle processer. Det er ikke menneskers bevidsthed, der bestemmer deres eksistens, men derimod deres sociale eksistens, der bestemmer deres bevidsthed."

Religionens historie – især kristendommens historie – viser tydeligt sandheden i dette udsagn.

I nyere tid har vi set den racistiske højrefløjs kristendom, Ku Klux Klans kristendom, Martin Luther Kings kristendom, den pro-apartheid hollandske reform kirkes kristendom og ærkebiskop Desmond Tutu.

Med andre ord så har ændringer i folks levevilkår ændret og formet indholdet af deres religiøse tro. Og opdelingen af samfundet i udbytter og udbyttet, undertrykker og undertrykt har ud af samme religion skabt modpoler i politiske holdninger og kamp. Præcis det samme gælder for islam og muslimer.

Det saudiarabiske regimes forfærdelige brutalitet skyldes ikke primært, at det er et muslimsk land, men at det er et plutokratisk diktatur styret af en enormt rig kongefamilie. Deres ekstremt konservative fortolkning af islam bliver brugt til at styrke deres magt over det saudiarabiske folk – men det er ingen forhindring for at være USA's allierede i Mellemøsten, eller for at nyde Europas fristelser fra tid til anden.

Ægyptens befolkning er hovedsageligt muslimsk – men det forhindrer ikke det ægyptiske militær i nådesløst at forfølge det Muslimske Broderskab og angribe koptiske kristne, når det passer dem.

Der er ikke grundlag for at betragte islam som en mere "naturligt" reaktionær religion end andre religioner.

Hvorfor er islamofobi vigtigt

For det første bliver islamofobi fremført og normaliseret af medierne i hele USA og Europa på en måde, som vi ikke længere ser ske med anti-sort racisme. Og islamofobien bliver tydeligt formet af den måde magthaverne bruger den som dække for krige, interventioner og intern undertrykkelse ("homeland security", anti-terror lovgivning, deportationer osv.).

For det andet: Under den "liberale" islamofobi lurer den grovere racisme, og den vil komme op til overfladen.

For det tredje overtager og anvender de egentlige fascister islamofobien. Fascismens ultimative mål er overtagelsen af den politiske magt og at knuse arbejderklassens organisationer. For fascisterne er racismen et værktøj, der bruges til at mobilisere masserne.

Fascisternes strategi er at hetze den gruppe, som bliver valgt af det bredere samfund (dvs. af den herskende klasse) som syndebuk, og præsentere sig som dem, der vil skubbe kampen mod denne "fjende" til det yderste.

Hvis regeringen siger "Begræns indvandringen", siger fascisterne "Send dem tilbage!" Hvis regeringen siger "Engelske job til engelske arbejdere", siger fascisterne "Jag alle udlændinge væk fra arbejdspladserne!" Hvis Tony Blair siger, militant islam er hovedfjenden i verden, siger fascisterne "Brænd moskeerne ned!"

Netop derfor er en forståelse af islamofobi, islamofobiens racistiske karakter og en vilje til at bekæmpe den, en sag af afgørende betydning for hele venstrefløjen.

Memet Uludag og John Molyneux er medlemmer af det irske Socialist Workers Party. Oversat fra Irish Marxist Review nr. 10, 2014 af Christine Bergen.

Dette er en stærkt forkortet udgave – læs hele artiklen på socialister.dk

Succesfuld støttekoncert for Gæstfrie i Halsnæs

Den lokale forening "Gæstfrie i Halsnæs" stod tirsdag den 25. november bag en støttekoncert.

Af Susie Visholm

Formålet var "at sætte fokus på de rimelige forpligtelser og det medmenneskelige ansvar, vi anstændigvis også må påtage os i Halsnæs Kommune" og at samle penge ind til det fortsatte arbejde.

Formand for "Gæstfrie i Halsnæs", Malin Westerlund, fortæller, at aftenen var en stor succes med en god og solidarisk stemning blandt de ca. 200 fremmødte, som kom både inden- og udenbys fra.

Blandt gæsterne var repræsentanter fra Asylret, Løs Asylknuden, Bedsteforældre for Asyl og Hus en Flygtning.

Hvem er Gæstfrie i Halsnæs?

Gæstfrie i Halsnæs opstod den 19. september – dagen efter, at Halsnæs Byråd havde besluttet at lukke Auderød Asylcenter. Det var DF's pris for at sikre Venstre borgmesterposten.

Gruppen ville i første omgang skaffe privat husly til Auderøds asylansøgere – men begyndte hurtigt at organisere demonstrationer og underskriftsindsamlinger.

Foreningen arbejder ikke kun lokalpolitisk – men også med nationale spørgsmål om asylansøgeres forhold.

UKIPs fremgang møder modstand

Den engelske udgave af Dansk Folkeparti, UKIP, vandt i november sin anden plads i det engelske parlament, ved et suppleringsvalg.

UKIP fremstiller sig selv som et alternativ til de traditionelle partier, som har stået for massive nedskæringer, men i virkeligheden er UKIP ledet af rigmænd, som kun er blevet rigere under krisen i England.

Deres mål er at rette vreden over nedskæringer mod indvandrere, homoseksuelle og EU.

Organisationen "Stand up to UKIP" har startet en landsdækkende kampagne for at imødegå de falske svar på de meget reelle problemer, folk oplever.

Se mere på: www.standuptoukip.org

Antiracistisk netværk på vej i Odense

Den 13. januar bliver forhåbentlig starten på et nyt antiracistisk netværk i Odense.

Af Lene Junker

Den daglige racisme og diskrimination over for minoriteter er blevet så omfattende, at mange har valgt at ignorere det, og endnu flere har vænnet sig til det.

Racisme og diskrimination er gift for kampen for et samfund, som bygger på frihed, lighed og solidaritet. Derfor skal racismen møde aktiv modstand overalt.

ISU i Odense tager derfor initiativ til et opstartsmøde for et antiracistisk netværk. Det foregår tirsdag den 13. januar kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense.

Vi er i gang med at snakke med venner i forskellige miljøer i byen om at deltage. Og vi foreslår konkret, at Odense kommer på landkortet over de mange byer, som følger opfordringen fra Athen om at gøre den 21. marts til en international aktionsdag mod racisme.

Er du interesseret i at være med, høre mere, eller har du forslag til aktiviteter, så kontakt Frank Rasmussen, tlf. 2680 4833.

Lørdag den 21. marts

INTERNATIONAL DEMONSTRATION MOD RACISME

Indvandrere får skylden for fald i levestandarden. De nedskæringer, vi oplever, har betydet vækst for den yderste højrefløj og betydet mere racisme. Det yderste højre og fascistiske organisationer vokser i Europa – i Danmark især Dansk Folkeparti.

Over hele kloden pustes der til frygten og hadet til muslimer og islam. Der er blevet skabt et klima af islamofobi, der har ført til voldelige angreb på muslimer og moskeer.

Anti-semitismen er også et voksende problem. Og racismen mod afrikanske minoriteter er fortsat et problem, se blot på Dan Parks udstilling af racistisk "kunst", som blev støttet af Dansk Folkeparti.

I 2014 gennemførte Racismefri By en vellykket demonstration på den internationale aktionsdag 22. marts i København. Ligeledes var der demonstrationer i mange andre lande i Europa og resten af verden.

21. marts

I 2015 vil flere organisationer gå sammen og gøre den 21. marts 2015 til en dag, hvor vi afviser racisme, islamofobi og antisemitisme.

Vi vil gøre dagen til et samlingssted for alle som er enige i, at nu er det nok: Racismen skal ikke længere stå uimodsagt.

Vi vil gå sammen på tværs af religion, hudfarve og organisationer og sammen bygge en stærk bevægelse. Vi vil fejre mangfoldighed og sige klart og tydeligt at indvandrere er velkomne her.

Vi håber, at også din organisation eller gruppe vil være med – sammen er vi stærke.

Følg med på racismefriby.dk og socialister.dk

Protest i Folketinget imod regeringens asyl-stramninger

Den 20. november var der førstebehandling af regeringens forslag til stramning af udlændingeloven.

Af Susie Visholm

FN's flygtninge-højkommissariat, kritiserer lovforslaget skarpt for bl.a. at indskrænke rettigheder for flygtninge, ved at beskyttelsesstatus gøres midlertidig.

UNHCR skønner at mange flygtninge fra Syrien ville være berettiget til konventionsstatus.

Gæstfrie i Halsnæs, Løs Asylknuden, Asylret, Racismefri By m.fl. stod bag en protest mod angrebene på asylansøgeres rettigheder.

I en pressemeddelelse siger Gæstfrie i Halsnæs bl.a.:

"Det var ikke muligt længere blot at være passive tilskuere til en politisk debat, som har italesat desperate menneskers sidste udvej på en mistænkeliggørende og uværdig måde.

Stramningerne i asyllovgivningen er umenneskelige og uanstændige, fordi det kan have uoverskuelige og ødelæggende konsekvenser for de mennesker, som kommer hertil som flygtninge."

Lille bange land

Derfor rejste de 14 asylaktivister sig i Folketinget og sang:

Lille bange land
Vis nu hvad du kan
Luk nu døren op til verden
Hvis du lukker af
Hvad er der tilbage?
Vend nu ikke ryg til smerten
Frygt ej lille ven
Husk du får igen
Hvad du af dig selv tør give
Vær ej nærig med ånd
Tag imod en fremmed hånd
og hold dig selv i live
Alle demonstranter blev efter aktionen anholdt.

> "Hvis danskerne er sure...
>
> **... kan jeg godt forstå det, men deres vrede er blevet manipuleret med, og er rettet mod de forkerte. De største skurke er politikerne på Christiansborg ... de får de danske fattige til at hade de muslimske fattige og omvendt."**
>
> Yahya Hassan i Deadline om den voksende islamofobi i Danmark

Ny radikal studenterbevægelse sætter gang i blokader

Onsdag d. 19. november besatte studerende fra Københavns Universitet administrationen på Institut for Medie, Erkendelse og Formidling (MEF).

Af Nis Hejlskov, studerende på Københavns Universitet og aktiv i "Et andet universitet"

Samtidig blokerede studerende fra Aarhus Universitet deres rektoratet.

Begge blokader blev indledt af gruppen Et andet universitet, som talte omkring 25-50 studerende i begyndelsen. Efter første dag på blokaderne var dette antal dog mangedoblet.

Begge blokader blev igangsat med kravene om både at trække regeringens fremdriftsreform ("hurtigere-ud-reformen") og planen om dimensionering tilbage, da disse reformer er udtryk for et overdrevet fokus på erhvervsrelevans frem for viden.

Samtidig krævede man at erhvervslivet blev smidt ud af universiteternes bestyrelser, da det giver dem alt for meget magt i forhold til, hvordan universiteterne indrettes og formes.

Udgangspunktet var at protestere indtil disse krav var opfyldt - eller indtil vi blev fjernet.

Politiet indsættes

Den første dag af blokaden på MEF Instituttet i København mødte politiet op for at påpege over for de studerende, at de kunne blive smidt ud af universitetet, hvis de ikke nedlagde deres blokade.

Denne trussel blev dog hurtigt trukket tilbage af Fakultetsdirektøren Kristian Boye Petersen, som i en pressemeddelelse udtalte, at Københavns Universitet ikke havde nogle planer om at smide nogle studerende ud. Det er første gang i mange år, at politiet inddrages i konflikter på universiteterne.

Blokaden i København nedlægges – kampen fortsætter!

Efter 5 dages kamp blev de studerende på blokaden af MEF Instituttet enige om, på et sidste stormøde søndag d. 23. november, at nedlægge deres blokade, for at fortsætte kampen på anden vis.

En del syntes det var ærgerligt, at man allerede "gav efter", men flere mente, at det var klogt at skifte strategi. Alle var dog enige om, at blokaden havde vist, at når bevægelsen bevæger sig, bliver man flere.

I Aarhus fortsatte blokaden af rektoratet, men efter en advarsel fra ledelsen på Aarhus Universitet, blev de studerende fjernet tidligt om morgen tirsdag d. 25. november.

I København holdte Et andet universitet to stormøder i ugen lige efter at blokaden af MEF Instituttet var blevet nedlagt.

På disse møder planlagde man, at blokere regeringens Kvalitetsudvalgs lanceringskonference fredag d. 28. november. Udvalget havde holdt samme arrangement i Studenternes Hus i Aarhus, hvor studerende fra Et andet universitet også forsøgte at blokere mødet.

Blokaderne blev begrundet med at Kvalitetsudvalget, nedsat af regeringen, er udemokratisk sammensat og illegitimt, da ingen af medlemmerne hverken er folkevalgte, undervisere eller studerende. Udvalget består udelukkende af økonomer og folk fra erhvervslivet.

Både i Aarhus og København blev politiet indsat imod de blokerende studerende efter ganske kort tid.

Hvad er Et andet universitet, og hvordan bliver jeg aktiv?

Et andet universitet er et initiativ, som opstod under de store studenterprotester imod fremdriftsreformen i slutningen af 2013, da de etablerede studenterorganisationer viste deres svaghed ved at gå med til at dele af implementeringen af reformen blot blev udsat og ikke trukket tilbage.

Dette førte til frustration blandt mange studerende, men en lille gruppe studerende blev enige om, at kritikken af og kampen imod den førte uddannelsespolitik burde intensiveres og radikaliseres. De vendte frustration og vrede til handling og kamp!

Et andet universitet er en bevægelse som forsøger at politisere debatten om universitet ved at bruge universitetet som en politisk kampplads. Bevægelsen forsøger ikke at distancere sig fra Studenterråd og fagråd, men samarbejder gerne når det er muligt.

Et andet universitet er for ALLE studerende, som aktivt vil kæmpe imod den førte uddannelsespolitik, hvor erhvervslivet i alt for høj grad dikterer udformningen af reformer og uddannelser. I stedet ønsker de et frit og demokratisk universitet styret af viden og kritisk forskning.

Hvis du gerne vil deltage i Et andet universitets møder og/eller aktiviteter i København:

Gruppen holder møde hver mandag kl. 17 i Cafe ENGEROM på KUA1, Njalsgade 128, 2300 København S.

Find Et andet universitet på Facebook eller se indlæg og artikler fra Et andet universitet på: www.denfri.dk/author/et-andet-universitet/

Kontakt: send en mail til etandetunivirsitet@gmail.com

Blokader på RUC

Klokken 7 den 1. december indtog omtrent 10 RUC studerende rektoratet på Roskilde Universitet.

Af Sigurd Sejer Skov, studerende på RUC

I løbet af dagen kom flere studerende til, og kl. 12 blev der holdt en række taler. Et halvt dusin ansatte mødte op, for at overvære talerne.

Omdrejningspunkterne for talerne var reformerne, det manglende demokrati på universitet og hvorfor vi havde valgt at blokere.

Vi holdt blokaden hele dagen. Vi uddelte løbesedler og hængte bannere op – bl.a. to store bannere, som var lånt af Et Andet Universitet på Københavns Universitet.

Allerede mandag eftermiddag kunne man mærke mangel på fysisk opbakning fra medstuderende, som alle havde travlt med, at skrive projekt i intensivperioden. På trods af det besluttede vi på et plenum at lade blokaden fortsætte.

Dette var et problem, som fyldte med ved de kommende blokademøder.

Vi tog billeder af studerende som bakkede op men som ikke selv kunne møde, hvor de stod med et skilt der erklærede deres støtte.

Desuden satte vi en underskriftsindsamling i gang, som gik på, at samle opbakning fra ansatte og PH.D. studerende – på et døgn samlede vi over 100 underskrifter.

Vi besluttede at holde blokaden til tidligst onsdag morgen den 3. december hvor rektor Hanne Leth Andersen, ville komme og diskutere problemstillingerne.

Diskussionen med rektoren var slemt skuffende, da hun ikke ville diskutere en fælles front imod reformerne, men hellere kritisere blokaden og den metode som de studerende brugte. Der blev aftalt et nyt møde med rektoren. Det er dog tvivlsomt hvor meget dette vil hjælpe, derfor er planerne om flere blokader efter jul langt fra taget af bordet.

Onsdag den 3. december kl. 12 blev blokaden officielt hævet, men med netværket intakt hvor der pt. eksisterer en blokade-kernegruppe på omtrent 10-15 personer på RUC, og der er tale om et nationalt møde mellem universiteterne: KU, AU og RUC. Hvor fremtidige aktioner vil blive planlagt, og hvor den fælles front af studerende og ansatte kan virkeliggøres.

Nej til forringelser af erhvervsuddannelserne

Regeringen er atter i reformhumør. Endnu engang betyder det forringelser af uddannelser og massive nedskæringer.

Af Anne Lange

Eleverne på Københavns Tekniske Skole (KTS) har derfor i tre dage blokeret for al undervisning.

Der er ikke noget fungerende elevråd på KTS, så initiativet kom fra nogle enkelte elever. De blev mødt med massiv opbakning, med omkring 100 aktive deltagere.

Blokaden blev i denne omgang sluttet af med en demonstration til Christiansborg.

Her mødte Socialistisk Arbejderavis Daniel Madsen, der har været aktiv i blokaden.

Hvorfor demonstrerer I?

På min uddannelse som grafisk tekniker skal vi med den nye reform f.eks. sænke optaget fra 300 til bare 14 elever. Det er så drastisk at skolens ledelse har meldt ud at de sandsynligvis ikke vil kunne føre skolen videre.

Det er en helt anden verden som politikerne sidder og kigger på inde på borgen, som ikke har noget som helst at gøre med det, der foregår her ude. Og der har ikke været nogen som helst dialog med hverken elever, lærere eller andre, der ved noget om, hvad der foregår.

De her tal bygger på hvor mange, det er lykkes at få praktikpladser et specifikt år, jeg mener, det er 2013, hvor det lykkedes 14 elever at få praktikplads. Derfor mener de, der kun skal optages 14 elever fremover. Den her måde at regne på bruger man jo ikke nogen andre steder.

Man kunne lige så godt tage fat i arbejdsgiverne og sige, at de skulle være bedre til at skabe praktikpladser.

Hvad med resten af reformen?

Ja, reformen byder også på skærpede adgangskrav på mindst 02 i dansk og matematik.

Men 40% af dem, der får praktikplads i dag, kan ikke leve op til det krav, så der er ikke en sammenhæng mellem at være god til dansk, og det at kunne få en uddannelse på teknisk skole.

Så denne misforståede faglighed lukker bare folk ude. I stedet kunne man putte noget faglighed ind i uddannelsen. Det med bare at lukke folk ude, er at skyde sig selv i foden, for de her mennesker forsvinder ikke. Og hvis man hverken har arbejde eller uddannelse til dem, kan man jo selv tænke sig til, hvilke mennesker, vi får ud af det.

Protesterne mod reformen fortsætter i det nye år, og vil forhåbentligt brede sig til flere skoler.

Følg med på facebook i gruppen Københavns Tekniske Skole Mod Nedskæringer

Strejke i Belgien, i Bruxelles demonstrerede op mod 100.000

Grækenlands regering står over for kollaps imens generalstrejker ryster Italien og Belgien

Året som skulle bringe bedring for krisen i eurozonen ender i stedet i strejker, kursfald på aktiemarkedet og politisk kollaps.

Af Dave Sewell, Socialist Worker, 16. december

Det er nu usandsynligt at Grækenlands regering vil overleve december ud.

Og succesfulde generalstrejker i Belgien og Italien er de sidste skridt i den mest omfattende arbejder-kamp begge lande har oplevet i flere årtier.

I sidste uge i Grækenland fremrykkede den borgerlige premierminister Antonis Samaras præsidentvalget, og udfordrede dermed venstrefløjen. Helt usædvanligt bliver parlamentet holdt åbent i julen så parlamentsmedlemmerne nu får tre chancer for at vælge en præsident.

Den første afstemning skulle finde sted onsdag i denne uge - omgivet af protesterende og samtidig med en tre timers strejke i hele den offentlige sektor. Den anden afstemning skal ske den kommende tirsdag.

For at klare sig igennem de to første afstemninger skal Samaras kandidat have et flertal på ⅔ af parlamentsmedlemmerne. Men det er umulighed pga. hans lille flertal. Den afgørende afstemning, den 29. december, har en grænse som kun er en smule lavere.

Regeringens eneste håb er at oppositionen - specielt det radikale venstrefløjsparti Syriza - ikke tør vælte regeringen.

Styrtdykket

Da Samaras offentliggjorde afstemningen styrtdykkede Athens aktiemarked med 20 % - det største fald i 27 år.

Og låneomkostningerne steg for regeringen, især på de tre-årige obligationer, som skulle symbolisere den græske økonomis bedring.

Dette øger presset på Syriza for ikke at udløse et nyt parlaments-valg ved at gå imod Samaras. Men en ny bølge af protester betyder at Syriza også er presset fra neden for at stå fast.

Protesterne fik et kæmpe symbolsk boost sidste uge da den fængslede anarkist Nikos Romanos vandt retten til at deltage i universitetsundervisning. Romanos havde sultestrejket i 31 dage og tusinder marcherede til støtte for ham.

Belgien

Imens lukkede en generelstrejke i alle tre hovedfagforbund Belgien ned i mandags - og berørte Eurostar-togene til London. Det kom efter større koordinerede strejker sidste uge, og landets største demonstration siden 190'erne i november.

Den nye højrefløjsregering vil udhule arbejdernes indkomst ved at afkoble løn og sociale ydelser fra inflationen, og få folk til at arbejde længere.

Italien

En generalstrejke ramte Italien fredag i sidste uge - mere end 40.000 marcherede i Rom. Der var mere end 50 andre samlinger rundt om i landet - med protesterende som klatrede over hegnet til Milanos rådhus.

Regeringen vil gøre det nemmere at fyre arbejdere med ny lovgivning.

Også her involverede strejken flere fagforbund, og fulgte en massedemonstration i efteråret.

Måske vigtigst af alt - det er Italiens første generalstrejke under en centrum-venstre regering.

Både Italien og Belgien er under pres fra Europa-kommissionen for at skære mere og hurtigere ned.

De to lande - og Frankrig - er blevet advaret om at deres hårde nedskærings-budgetter ikke er hårde nok, og måske overtræder EUs regler. Disse lande er eurozonens anden, fjerde og sjette største økonomier. De samme kamplinier som blev tydelige i "perifere" lande for tre år siden rækker nu ind i hjertet af Europa. Grækenland er en meget mindre økonomi. Men det er der hvor der er mest på spil.

Hvis arbejderne der nægter at betale bankfolkenes gæld ville hele det europæiske nedskærings-projekt falde fra hinanden.

OK 15:

Offentligt ansatte mod Corydon og KL

Offentlige ansatte har forskellig uddannelsesbaggrund og udfører forskellige jobs. Men vi har alle de samme grundvilkår: At vi er lønarbejdere i den offentlige sektor.

Af Lene Junker, foto: Mette Kramer Kristensen

Den offentlige sektor har ændret sig fra at have fokus på velfærd til at have fokus på konkurrence og markedsgørelse. Vores arbejdsgivere i Kommunernes Landsforening (KL), Danske Regioner og Finansministeriet styrer med fast hånd i retning af konkurrencestaten.

Sammenhold mod arbejdsgiverne

Det er grunden til, at offentligt ansattes hverdag er "overloaded" med besparelser, reformer, effektiviseringer, nye krav, høje forventninger og manglende tid.

Konsekvensen er dårlig trivsel, højere sygefravær og mismod.

I sådan en situation er det nødvendigt at fokusere på det, vi har til fælles og forberede os på at kunne holde sammen, være solidariske og kæmpe sammen ved de overenskomstforhandlinger, der starter i januar 2015.

KL angriber igen

KL udsendte i oktober deres udspil: "Velfærd i forandring". Det lyder ikke så bombastisk som i 2013. Måske har KL brug for at rette op på det barske image, lockouten gav dem. Og det kommende folketingsvalg lægger naturligvis en dæmper på politikerne.

Men tag ikke fejl. Der ligger nye alvorlige angreb på vores kollektive rettigheder og de faglige organisationer.

KL og de øvrige offentlige arbejdsgivere ønsker ensrettede arbejdstidsregler, fælles overenskomster for flere faggrupper, forenkling af MED-systemet og en ændring af tillidsrepræsentanternes rolle.

Og bagtæppet er stadig EU's finanspagt, regeringens 2020 plan og produktivitetskommissionens anbefalinger.

I oktober 2014 dannede 53 fagforeninger, der repræsenterer 573.000 ansatte i kommuner og regioner, Forhandlingsfællesskabet OK 15. Dermed er der skabt en bedre ramme for fælles kamp.

Svage udmeldinger

Det er meget lidt, de faglige organisationer har meldt ud om, hvad de vil kæmpe for til OK15.

FOA ønsker at kæmpe for en mere lige løn inden for det offentlige område.

De forslår, at der oprettes en særlig ligelønspulje, som skal fordeles til de lavest lønnede grupper inden resten af puljen fordeles.

DLF besluttede i september at kræve en ny arbejdstidsaftale, som skal erstatte lockoutloven om arbejdstiden. Derefter er der ikke sket mere. Der har ikke været indkaldt til overenskomstmøder på arbejdspladserne eller i kredsene her i efteråret.

Grethe Christensen, formand for Dansk Sygeplejeråd og Sundhedskartellet, lægger vægt på generelle lønstigninger til OK 15.

På et OK 15-møde i hovedstadsområdet den 1. december advarer hun mod, at arbejdsgivernes krav om færre overenskomster vil betyde, at alle skal arbejde under den dårligste overenskomst.

Fagforeninger holder lav profil

Endnu har ingen faglige organisationer forholdt sig til KL's udspil som helhed. Det ser ud til, at strategien er at holde lav profil, ikke stille krav og undgå at blive "de næste" i rækken.

Det kan KL og regeringen så notere sig og gøre klar til at "gå hele vejen" endnu engang.

I 2013 fik truslen om lockout GL's forhandlere til at gå ind på arbejdsgivernes krav. DLF's forhandlere stod fast.

Men DLF havde ikke en strategi for at vinde kampen, blot en strategi for at få et afbalanceret regeringsindgreb. Derfor sagde DLF nej tak til sympatikonflikt.

Det var de fleste faglige ledere tilfredse med. Den strategi led nederlag i 2013.

I 2015 må de offentligt ansatte finde sammen om nogle få fælles krav. Disse bør debatteres blandt medlemmerne og kommunikeres ud i offentligheden.

De bedste erfaringer fra tidligere overenskomstkampe må støves af og tilpasses 2015. Sympatikonflikten skal stå centralt.

Hvad kan du gøre?

Tag en snak med dine kollegaer om OK 15.

Tjek din fagforenings hjemmeside om OK 15

Foreslå et fagligt møde på din arbejdsplads.

Hold øje med Enhedslistens faglige hjemmeside og deltag i de åbne aktiviteter

Meld dig til et af Enhedslistens faglige netværk.

Kom til møde i IS/U, hvor OK 15 bliver diskuteret.

Corydon puster sig op og rasler med sablen. Han varsler minimal lønstigninger op til de offentligt ansattes overenskomst-forhandlinger i foråret - og vil ikke love at lønnen følger med prisstigningerne.
KL varsler nye alvorlige angreb på vores kollektive rettigheder og de faglige organisationer.
Fagforeningerne holder lav profil i stedet for at melde klare krav ud, som kan bygge solidaritet.
Socialdemokraterne kan næppe holde til en større konfrontation med de faglige organisationer få måneder før et valg.
Men det har de faglige ledere tilsyneladende ikke opdaget ...

Hvad kan vi lære af OK 13?

Lærerne kom til at stå alene mod en samlet front af regering og KL – og tabte.
Der blev udtrykt sympati og solidaritet med lærerne både i ord og handling fra mange forskellige sider. Og lærernes popularitet voksede under lockouten. Men det var langt fra tilstrækkeligt.
KL's lockoutvarsel skulle have været fulgt op af varsel om sympatistrejke.
De faglige ledere undervurderede eller fejlvurderede regeringens og KL's vilje til at gå hele vejen for at få sine krav igennem.
De forberedte ikke deres medlemmer på, hvad der ventede dem, eller skabte rum for at involvere medlemmerne aktivt. Det gjaldt lærerne, som blev lockoutet, og de andre grupper, hvis sympatistrejker der var brug for.
Derfor stod de offentligt ansatte, og især lærerne, svagere over for KL og regeringen, end de havde behøvet at gøre.

Ordbog

KL: Kommunernes Landsforening – de kommunale arbejdsgivere.
FOA: Fag og Arbejde (tidl.: Forbundet af Offentligt Ansatte). 191.000 medlemmer.
DLF: Danmarks Lærerforening. 90.000 medlemmer.
GL: Gymnasieskolernes Lærerforening. 14.000 medlemmer.

Lundbeck-direktør fyret

Forløbet omkring Lundbeck-direktør Ulf Wiinbergs afsked 24. november giver et interessant indblik i livet som chef i erhvervslivets top.

Medicinalvirksomheden Lundbeck er Danmarks 16. største virksomhed målt efter såvel omsætning (15,3 mia. kr.) og ansatte (5.530). Lundbeck er Danmarks næststørste medicinalvirksomhed efter Novo Nordisk.

Firmaets har siden 2008 haft en administrerende direktør, der hedder Ulf Wiinberg. Han har i perioden haft en årsløn på 12 millioner kr. + en bonus på op til 6 millioner kr.

Glemte en gave på 6 mill. kr.

Den 24. november gik direktør Wiinberg pludselig af: Han erkendte at have overtrådt firmaets interne regler ved i 2013 at have modtaget en "gave" på 55 aktier til en værdi på 6 millioner kr. fra et firma, som Lundbeck samarbejdede med, og som man kort efter – under Wiinbergs ledelse – investerede 20 mill. kr. i.

Ifølge direktør Wiinbergs egen forklaring havde han "glemt", at der kunne være en interessekonflikt og havde derfor ikke orienteret Lundbecks bestyrelse.

De fleste af os andre ville nok have bemærket, hvis vi modtog en uventet gave på halvdelen af årslønnen.

Lundbecks bestyrelsesformand, Håkan Björklund, siger til TV-2, at han ikke betvivler Wiinbergs forklaring om, at han havde glemt, at han havde fået gaven.

Gyldent håndtryk

Direktør Wiinberg modtager ved sin fratrædelse et såkaldt "gyldent håndtryk" på 18 millioner kr. Det svarer til en million kr. i hver af de 18 måneder, han ikke må tage arbejde i en konkurrerende virksomhed.

Til sammenligning vakte det opmærksomhed, da retten i Horsens i juli dømte en virksomhed til at betale 100.000 kr. for at fyre en arbejdsmiljørepræsentant. I langt de fleste tilfælde er det betydeligt billigere.

FN's klimapanel

Kurs mod klima-kaos

I 2014 forventes den globale udledning af drivhusgasser at stige med 2,5 %. Hvis denne udvikling fortsætter, får vi en temperaturstigning på 4 grader eller mere inden år 2100. Det er en af konklusionerne i en ny rapport fra FN's klimapanel, IPCC.

Af Marie Jæger

Det kan ikke være nemt at være klimaforsker for FN's klimapanel. De ved bedre end nogen, at klimaet allerede er ved at stikke helt af. Hvert af de sidste tre årtier har hver især været det varmeste nogen sinde.

Gletsjere smelter over næsten hele verden – og alt tyder på, at også permafrosten nu er begyndt at smelte.

Kurs mod 4 grader

De ved også, at den temperaturstigning på 4 grader, vi har kurs imod, vil have vidtrækkende konsekvenser både for økosystemer og menneskelige samfund.

Smeltende gletsjere truer drikkevandsforsyning og vandingssystemer. Ørkendannelse og oversvømmelser vil ramme fødevareproduktionen. Varmere og fugtigere klima vil medføre større udbredelse af sygdomme.

Kort sagt kommer klimaforandringer til at forstærke mange af de problemer, som allerede præger verden i dag.

Sultkatastrofer, massive flygtningestrømme, eskalering af voldelige konflikter vil blive en større og større del af verdensbilledet, efterhånden som klimaforandringer griber om sig.

Kortsigtet politiker-logik

Men det virkeligt svære for FN's klimaforskere er, at de skal overbevise verdens politikere om omstillingens bydende nødvendighed uden at komme med politiske anbefalinger. Vel at mærke i en verden, hvor de største industrier lever af fossile brændstoffer.

Hvis vi skal have en chance for at holde os under de 2 graders temperaturstigning, som mange er enige om, er den absolutte smertegrænse, kræver det en global reduktion af udledning af drivhusgasser på 40-60 pct. frem mod år 2050.

Klimaforskerne prøver at appellere til verdensledernes økonomiske snusfornuft. Det er langt billigere at reducere udledningerne nu end det er om 15 år.

Problemet er, at politikeres økonomiske snusfornuft sjældent er så langsigtet. For 15 år siden havde det også været billigere at sætte gang i en grøn omstilling, end det er i dag. Alligevel er det globale udslip steget med 11 mia. ton siden 1990.

Utilstrækkelige reduktionsmål

Selvom IPCCs opråb til verdens ledere er klarere end nogensinde før, er de nyeste udmeldinger om reduktionsmål stadig langt fra tilstrækkelige.

EU har nu sat et mål om 40pct. reduktion ift. 1990-niveauet inden 2030, men har stadig ikke oversat dette til nationale bindende mål.

Verdens næststørste udleder af drivhusgasser, USA, har ambitioner om en reduktion på 26 pct. ift. 2005-niveauet inden 2025, mens verdens største udleder, Kina, "om muligt" topper udledningerne i 2030 og først derefter begynder at reducere.

Selv hvis disse reduktionsmål nås, er det meget svært at se, hvordan de vil føre til de nødvendige 40-60 pct.s reduktion i 2050.

Politikere i alliance med beskidte industrier

Men magtfulde industrier baseret på fossile brændstoffer vil også kæmpe med næb og kløer for at forpurre de planlagte reduktioner.

Verdens største kulproducent, Australien, har netop udvidet sin støtte til kulindustrien, til trods for at man på G20-topmødet modvilligt tilsluttede sig mål om gradvist at udfase statsstøtte til kul. Samtidig er republikanernes nye flertal i det amerikanske senat en stærkere stemme til den amerikanske fossile brændstof-industri.

IPCC's opråb til verdens politikere vil tydeligvis ikke medføre de nødvendige reduktioner af drivhusgasser. Men den er med til at understrege for almindelige mennesker, at vi ikke kan vente på, at politikerne handler.

Det er derfor afgørende, at de 600.000 mennesker, som i september i New York genoplivede håbet for en klimabevægelse, ikke sætter deres lid til, at politikere vil nå frem til løsninger.

Der er brug for meget mere radikale tiltag, end politikerne har råderum til.

1864

Alle har en mening om DR's store satsning, som bl.a. har modtaget drøje hug for lemfældig omgang med historiske fakta. Højrefløjen er gået i selvsving over instruktør Ole Bornedals 'politisering'.

Af Bo Nielsen

Socialistisk Arbejderavis mener, at serien har et sjældent vigtigt budskab, og at alle DR's historiske tv-produktioner politiserer.

Du har garanteret allerede diskuteret den med dine kolleger i frokostpausen. Eller deltaget i diskussioner om den på Facebook. Og du har garanteret en mening om den.

'1864' er i dén grad gået viralt. Og det er ikke kun en succes for DR og Bornedal, men for krigsmodstandere og socialister.

Lad det være sagt med det samme: Heller ikke din revolutionære avis giver seks hjerter til '1864'. Dertil er serien ganske enkelt for fuld af kiksere, fejlskud og én-dimensionelle karakterer. Men alt det er rigeligt beskrevet andre steder.

Det kom serien for let omkring

Beskrivelse af landbefolkningens liv og materielle vilkår, den strenge fattigdom, sundhedstilstanden og børnedødeligheden og den generelle håbløshed, som fik tusinder til at forlade landet og prøve lykken i USA, er skåret ned til en enkelt familie: Laust og Peters simple og ydmyge hjem, hvor de ikke mangler meget, og da slet ikke kærlighed og en moders varme favn, men heller ikke ejer noget.

Seriens sympati ligger i det spartanske, uisolerede, men umiskendeligt romantiske bindingsværkshus, hvor der knokles med barkede næver for det daglige brød – men det fortæller os ikke meget.

En beskrivelse af den jævne bybefolkning og det spirende industriproletariat er fuldstændigt fraværende. I storbyen, København, møder vi kun overklassen i form af politikere og kulturpersonligheder.

Vi kunne godt have brugt noget mere råhed og fokus på underklassens materielle virkelighed, når nu denne tv-film skulle strækkes ud over hele 8 timer. Lidt mindre Morten Korch og lidt mere Pelle Erobreren.

Det gode: Historien som et spejl

En af de væsentlige pointer i '1864' er, at historien fortælles og nedskrives for at nogen skal læse den og kende fortiden for at forstå deres samtid.

Bornedal vil fortælle om krigens rædsler, og om nationalismens funktion som røgslør over klasseskellene, der vil have at arbejderen/soldaten og politikerne/eliten er i samme båd.

Han vil fortælle om kærligheden og solidariteten på bunden, der kunne have forandret alt, og som er alternativet til krig og uretfærdighed.

At '1864' vil fortælle for at forstå fortiden, så vi kan spejle nutiden giver filmen den legitimitet, kritikerne på højrefløjen så gerne vil fratage den. Og det gør dem kun endnu mere rasende.

For serien formår at rive begivenhederne i årene op til 1864 ud af den mytiske og én-dimensionelle fremstilling, vi er blevet præsenteret for i skolens historietimer.

Den formår endda langt henad vejen at give historien liv gennem almindelige menneskers øjne, kroppe og erindringer.

Og mest afgørende: Den skildrer en politisk og ideologisk tendens i tiden med knivskarpe betragtninger, som rammer som en bajonet lige ind i nutidens nationalistiske selvfedme og fremmedhad.

Med historien som spejl smelter virkelighedens D.G. Monrad og hans samtids nationalistiske politikerkolleger sammen med nutidens forbryderiske folketing. Dét er en frydefuld fuckfinger, som er alle licenskronerne værd!

1989: Opgøret som standsede på halvvejen

Den vigtigste ting for socialister at sige om Berlin-murens fald i 1989 er "Hurra!" Berlin-murens fald viste, at også almindelige mennesker kan ændre tingene – men at det sker under specielle betingelser.

Af Charlie Lywood

En korrupt politistat, hvor en femtedel af befolkningen var ansat til at spionere mod de andre 80 pct., og hvor de såkaldt kommunistiske ledere sørgede for sig selv og deres, fik sit endeligt.

Det betød også, at man vandt bevægelsesfrihed, demonstrationsfrihed og organisationsfrihed. Altsammen friheder, som var og er et fremskidt for arbejderklassen (og de fleste andre), som boede i de kvælende politistater, som både Østtyskland og resten af det sovjetiske imperium var.

Oprørsbølge

Fra august til december 1989 rullede en oprørsbølge gennem alle lande i Østblokken. Allerede i slutningen af august 1989 har 65.000 øst-tyskere krydset grænsen mellem Ungarn og Østrig. I foråret 1988 havde reformpolitikere i Ungarn væltet den gamle Kádár-ledelse.

De mente, at markedsøkonomi var vejen frem. De rehabiliterede Imre Nagy, reform-lederen af det ungarske arbejder- og studenteroprør i 1956, som de havde likvideret. Og de aftalte med "oppositionen", at der skulle holdes frie valg inden for 9 måneder.

To millioner fra de baltiske stater demonstrerede for selvstændighed fra USSR i samme måned.

I september begyndte østtyske oppositions-kræfter at organisere demonstrationer hver mandag aften i Leipzig. De voksede sig større og større og spredte sig til alle større byer i hele DDR.

Allerede i oktober måtte den gamle diktator, Honecker, trække sig. Der kom en ny til – Egon Krenz. Men lige lidt hjælp det.

Presset voksede og voksede, og det kommunistiske regime måtte den 9. november erklære, at alle frit kunne bevæge sig mellem Øst- og Vesttyskland. Den forhadte Berlin-mur blev revet ned under kæmpejubel på begge sider. En æra var endt.

4 måneder

Samme måned falder også regeringsleder Zhivkov i Bulgarien, efter 35 år som generalsekretær, og reformpolitikere tager over.

I Tjekkoslovakiet angriber politiet en demonstration i Prag, og det resulterer i, at 200.000 invaderer Prags centrum, og der svares også med en to timers generalstrejke. Den efterfølgende bevægelse for ændringer bringer Václav Havel (som indtil da havde været i fængsel) til magten i starten af december.

I samme måned bringer en spontan bevægelse den forhadte rumænske leder Ceausescu til fald. Rumænien er det eneste land, hvor der er et voldeligt opgør med dødsfald, da en del af det tidligere regime ikke ville bøje sig.

Østeuropa ændrede sig radikalt på blot fire måneder.

Ikke revolution

Men selv om de herskende partier brød sammen og ikke kunne holde protesterne tilbage, betød det ikke, at der skete hverken en social eller en politisk revolution.

De fleste af de gamle ledere af de forskellige kommunistpartier gik på pension eller eksil, men hovedparten af topfolkene i administrationen, militæret og sikkerhedstjenesten gled lige så stille ind i de samme poster i de nye konstellationer, som tog over.

En ikke ringe del af dem positionerede sig, så de var i stand til at opkøbte samfundets ressourcer for en slik og brugte dem til egen vinding ved at oprette private selskaber. Nu uden subsidier og med meget mindre arbejdskraft.

Processen blev dengang beskrevet således af en østtysk revolutionær socialist:

"De tidligere økonomiske strukturer er ikke berørt indtil nu. Det er specielt synligt i fabrikkerne og i de institutioner, som styrer økonomien. Fx SED-grupperne (Det Socialistiske Enhedsparti) i fabrikkerne spiller ikke mere nogen rolle. Men ledelsen spiller samme funktion. Så intet er forandret."

"Folkets bevægelse har indtil nu kun udfordret nogle magtpositioner og har gennem massernes pres tvunget en generation væk. Men den næste generation har erstattet dem for at fortsætte med at pleje deres egne interesser."

Den herskende klasse trådte et skridt sidelæns, men beholdt deres magt.

Unfinished business

De forhåbninger om forbedringer for almindelige mennesker, som bevægelsen gav udtryk for, blev gjort til skamme.

Af Charlie Lywood

I 1990 anbefalede IMF (Den Internationale Valutafond) og Verdensbanken, at de østeuropæiske lande skulle undergå en restrukturering med "chokterapi". I virkeligheden betød dette en masse "chok" og ingen "terapi".

Fabrikker lukkede, da subsidierne forsvandt, og millioner blev kastet ud i arbejdsløshed. Lønninger blev fastfrosset, mens de nye rige (som hovedsagelig var de gamle partiapparatnikker) mæskede sig og blev multimilliardærer.

Oppositionen (som fx Solidarnosc i Polen) blev opsuget og blev tam. Dens ledere (som Lech Walesa) blev en del af establishment og senere præsident. Alle til hobe accepterede de nyliberalismen som vejen til velstand for samfundet. Det blev i stedet vejen til berigelse for et lille mindretal.

Denne første fase af "den vilde kapitalisme" blev efterfulgte af integration i EU fra 2004. Men da krisen ramte i 2008 var mange af økonomierne ikke gearet til det.

25 pct. ned i løn

Specielt Ungarn, de baltiske stater og Rumænien blev alvorligt ramt. I fx Rumænien indførte IMF en brutal nedskæringspakke, og de offentlige lønninger blev reduceret med 25 pct.

De fleste arbejdere i Østeuropa ved godt, at den såkaldte "kommunisme" ikke duede og vil heller ikke tilbage, men de mærker nyliberalismens fallit og søger alternativer. De reformistiske arbejderpartier er også kollapset ind i nyliberalistiske løsninger, og forkaster socialisme.

Det giver højre-partier vind i sejlene. Værst i Ungarn med det højre-populistiske Fidesz-parti, mens fascisterne i Jobbik lurer i baggrunden og kører hetz og fysiske overfald mod romaerne.

Men arbejderklassen har også reageret. Der har været store protester mod nedskæringer. Den rumænske regerings forslag om privatisering af sundhedsvæsnet i 2012 førte til massive protester overalt i Rumænien, specielt blandt studenterne.

Protester

I Bulgarien var der kæmpestore demonstrationer i marts 2013 mod energi-prisstigninger, som spredte sig til vrede mod korruptionen overalt i samfundet. Demonstranterne gik gennem gaderne, mens de brændte deres elregninger. Prisstigningen er på 13 procent og rammer befolkningen i EUs fattigste medlemsland meget hårdt. Gennemsnitslønnen i Bulgarien ligger på 2.600 kroner om måneden.

I begge tilfælde faldt regeringschefer, og regeringer blev udskiftet. Men det har ikke ændret på den generelle nyliberalistiske indgang til, hvordan økonomien skal styres.

Der er endnu ikke udviklet en socialistisk opposition, som bygger på arbejderklassens kamp. Men det viser at mulighederne for socialister eksisterer i Østeuropa.

Selv om den herskende klasse overlevede bevægelsen i 1989 og berigede sig på opløsning af kommando-økonomien, er deres problemer ikke løst. Befolkning i Østeuropa har brug for en ny 1989, som fortsætter opgøret fra dengang.

I 1989 vandt de politisk frihed. Hvis opgøret skal gøres færdig, drejer det sig om at gøre op med det sociale og økonomiske system, som skabte undertrykkelse og ufrihed før 1989 og ulighed og fattigdom i dag.

VENSTREREFORMISMEN

De socialdemokratiske partier i Europa er i krise. Kan partier som SYRIZA, Podemos og Enhedslisten levere de forbedringer, som socialdemokraterne ikke kan?

Af Christine Bergen og Jørn Andersen

Når de socialdemokratiske partier ikke leverer forbedringer, men i stedet har stået bag angreb efter angreb på velfærd og arbejdsforhold, efterlader det et politisk tomrum.

Tomrummet fyldes nogle steder ud af partier på den yderste højrefløj. Men i mange lande i Europa udfyldes det i lige så høj grad af venstrereformistiske partier – mest massivt i Grækenland og Spanien.

I Grækenland fik det socialdemokratiske PASOK fra 1981 til 2009 mellem 38 og 48 procent af stemmerne. I dag står de til under 7 pct. i meningsmålingerne.

Til gengæld står det venstrereformistiske SYRIZA (30 pct. i målingerne) til at kunne stå i spidsen for en ny regering efter valget i 2015.

I Spanien blev Podemos dannet i januar 2014. I maj vandt de 5 pladser i EU-parlamentet. Siden september har partiet i meningsmålingerne været større end socialdemokratiet og de liberale. Det har allerede omkring 1000 lokalafdelinger.

Venstrereformisterne vokser, fordi arbejderklassen ønsker forandring og har mistet tiltroen til de "traditionelle" arbejderpartier. Men når man samtidig ikke tror på, at man selv kan tilkæmpe sig forbedringer, så søger man efter et parlamentarisk alternativ.

Magt eller kun ord?

Problemet er, at venstrereformisternes strategi i bund og grund er den samme som de kriseramte socialdemokratiers: De har ingen magt, kun "ord" at sætte bag løftet om forandringer.

Når arbejderklassen ikke slås, så kan de partier, der repræsenterer den, kun operere på grundlag af de eksisterende styrkeforhold mellem klasserne. I øjeblikket vil det sige på en kriseramt kapitalismes betingelser.

Erkendelsen af dette gør, at venstreformistiske partier oftest bevæger sig længere hen mod "ansvarlighed" i takt med, at de kommer tættere på den parlamentariske magt.

Ansvarlighed over for kapitalen og konkurrenceevnen – ikke over for de folk, der har stemt på dem. Reformistiske partier ender derfor oftest med at skuffe deres vælgeres forhåbninger. I Danmark har vi bl.a. set det med Nyrup i 90'erne og senest med Søvndals SF.

Vil det også ske for SYRIZA, Podemos og Enhedslisten?

Reformisme med reformer

I perioden efter 2. verdenskrig blev der i mange europæiske lande indført store reformer – forbedringer i velfærd, levestandard og nationaliseringer.

Men de mange reformer var kun mulige, fordi økonomien var i opsving. Kapitalisterne var villige til at acceptere reformer. Hellere det end risikoen for, at strejker og social uro lammede produktionen. Og reformerne blev i fx Italien gennemført af borgerlige partier.

Det var ikke den parlamentariske reformisme, der skaffede os reformerne, men kombinationen af en stærk arbejderklasse og en økonomi, der var i fremgang.

Reformisme uden reformer

I 70'erne stoppede det økonomiske opsving. Og så begyndte magthaverne – og socialdemokratiske partier – i hele Europa at angribe de forbedringer, vi havde tilkæmpet os.

Reformistiske partiers mulighed for at forhandle reformer igennem afhænger af to ting: Den økonomiske situation (som de i det store og hele ingen indflydelse har på). Og om arbejderklassen er villig til at slås.

Kapitalisterne vil ikke tillade reformer under den dybeste krise siden 30'erne, medmindre arbejderklassen kæmper – og kæmper godt.

Derfor har socialdemokratiske partier siden 70'erne stået for "reformisme uden reformer".

Venstrereformismens begrænsninger

Den herskende klasse kan – og vil – bruge sin økonomiske og politiske magt i statsapparatet til at sabotere en venstreregerings reformpolitik.

Problemet er, at venstre-reformisterne opererer under de samme betingelser – medmindre de er villige til at mobilisere arbejderklassen til kamp.

Men venstre-reformismens tiltrækning er jo netop, at den lover forbedringer uden kamp og mobilisering.

De tror på, at de kan "overtage" staten indefra og lave reformer til gavn for arbejderne. Derfor bliver ideen om at vinde regeringsmagten ("venstreregeringen") så vigtig for dem.

Uden en massiv mobilisering i arbejderklassen er dette en illusion.

Uden en mobiliseret arbejderklasse, der kan matche kapitalens udenoms-parlamentariske magt, bliver det ikke "venstreregeringen", der forandrer staten, men snarere staten, der forandrer venstreregeringen.

Revolutionære og venstrereformismen

Det er vigtigt, at revolutionære socialister forstår, at venstrereformismens vækst udtrykker et ønske om forandring, som vi skal hilse velkommen.

Men det er lige så vigtigt, at vi forstår, at der er et grundlæggende skel mellem venstre-reformistisk og revolutionær strategi. Derfor er det nødvendigt, at revolutionære ikke "begraver" sig i organisationer som SYRIZA, Podemos eller Enhedslisten, men fastholder fokus på at opbygge selvstændige revolutionære organisationer.

Historisk har mere eller mindre venstreorienterede reformistiske organisationer ført til nederlag og skuffelse – fra SF i Danmark til Allende i Chile. Det vil ske igen.

At fastholde en selvstændig revolutionær opbygning er på den ene side et praktisk spørgsmål: Når venstreformistiske partier bliver "ansvarlige" over for kapitalen, vil der opstå et nyt tomrum. Og hvis ikke der er et synligt revolutionært alternativ, vil folk kun have alternativer til højre.

Men for at kunne være et alternativ, er det på den anden side nødvendigt med teoretisk klarhed – fx om at kapitalen og staten er vores fjende – hvis ikke vi skal gentage de venstre-reformistiske fejl.

Revolutionæres fokus må være at tiltrække tilhængere af venstre-reformistiske partier til at slås sammen med os uden for den parlamentariske scene. For at det kan ske, må kampen bygges på et enheds-grundlag, der kan samle reformister og revolutionære.

Men for at det kan ske, er det en forudsætning, at vi forinden har opbygget en tilstrækkelig styrke til, at vores svar bliver synlige for flere end en lille minoritet.

Fra håb til skuffelse

SYRIZAs historie er ikke kun historien om et parti fra den yderste venstrefløj, som har været i stand til at skaffe sig enorm opbakning og måske kommer til at stå i spidsen for den mest venstreorienterede regering i Europa meget længe.

SYRIZAs historie viser også svagheden i den reformistiske strategi.

Et af de vigtigste politiske spørgsmål i Grækenland er statsgælden. SYRIZA startede med at sige, at hele den græske statsgæld var illegitim – så var det kun dele af gælden der var illegitim. Dernæst ville man genforhandle betingelserne for tilbagebetalingen af gælden med Trojkaen (EU-kommissionen, EU-banken og IMF), som dog ikke var villige til forhandling.

Nu er der forlydender om, at SYRIZA undersøger mulighederne for at låne pengene til tilbagebetalingen i Kina til en billigere rente.

Samtidig har SYRIZA været med til at stoppe strejker – og i oktober besøgte SYRIZAs leder det græske forsvarsministerium for at forsikre om, at han ville respektere militæret og Grækenlands nuværende forsvarspolitik.

Alt dette er foregået, inden SYRIZA evt. kommer i regering. Det er et skræmmende forvarsel om, hvad der vil ske, hvis SYRIZA faktisk vinder valget.

INTERNATIONALE SOCIALISTER/ISU LANDSMØDE 2015

Internationale Socialister/ISU har landsmøde i januar. Her tager vi temperaturen på klassekampen, venstrefløjen og vores egen opbygning. Side 11, 12 og 13 handler om de vigtigste af landsmødets temaer.

Afsæt weekenden 17.-18. januar til at diskutere perspektivet for IS/U i det kommende år. Se mere side 14.

KLASSEKAMP UDEN MODSTAND

Lærernes nederlag til stat og kommuner i 2013 kan ikke overvurderes. Arbejdsgiverne brugte skolereformen til at gennemføre en tilpasning af arbejdskraften til kapitalens konkurrencebehov.

Af Charlie Lywood, foto: Mette Kramer Kristensen

Det var også en test af, om venstre-fagbureaukratiet i form af FOA's ledelse havde noget at have deres venstredrejede retorik i.

Men de bukkede under – især over for lærernes nederlagsstrategi, som satsede på passiv opbakning i befolkningen frem for på at mobilisere solidaritet fra andre faggrupper. Det havde konsekvenser langt ud over selve lockouten.

Slagteriarbejderne stod alene

Da slagteriarbejderne blev udsat for krav om "lønnedgang eller fyring" i foråret 2014, stod de alene. Der kom ikke så meget som en eneste støtte-erklæring fra den etablerede fagbevægelse. Kun enkelte arbejdspladser, som SAS-personalet, ytrede sympati og protesterede.

Den defensive og pæne blokade mod Letz Sushi i København, som nu snart har passeret et-årsdagen, fortæller, hvor bovlam fagbevægelsen er blevet.

Fagtoppen støtter regeringen

Samme mønster kan ses ved afstemningen om industriens overenskomst i foråret 2014, hvor en meget lav stemmedeltagelse afspejlede resignation, og et massivt flertal af dem, som stemte, stemte ja.

Andre eksempler er den mangel på organiseret modstand over for dagpengereformen, som ellers ville være ekstremt populært. LO-formand Harald Børsting har ubetinget støttet SR-regeringen.

Der er ingen tegn på modstand i den offentlige sektor, som stribevis af nedskærings-budgetter, der lige nu stemmes igennem i kommunerne, bevidner.

Men disse tinge er ikke statiske. Der er svage tegn på, at nedgangen i medlemstallet for LO-fagforeninger er stoppet, og at medlemstallet for offentlige fagforeninger stiger svagt igen.

Pres og stress

Der er derimod klare tegne på, at arbejdsmiljøet – både det psykiske og fysiske – er forringet over de sidste 5-6 år. Det kan ses i antallet af arbejdsulykker på fabrikkerne og specielt byggepladser (som fx Metrobyggeriet, hvor det er under al kritik).

Det kan også ses på alle dem, som falder med stress inden for det offentlige. Det er et direkte resultat af det pres, som de offentlige ledere udsætter personalet for. Og det kan få folk til at reagere kollektivt.

Efter sommerferien har KLF (Københavns Lærerforening) modtaget et alarmerende antal varsler om afskedigelse. 40-50 lærere er fyret af forvaltningen.

Inge Thomsen fra Københavns Lærerforening skriver i en blog:

"I spisepauserne er der grædende lærere, kollegaer, der taler om, hvordan man kommer væk fra lærerjobbet og mange nye ansigter (vikarer for det hastigt voksende antal syge lærere på mange af skolerne) er ikke et særsyn."

Hvornår?

Spørgsmålet er ikke om, men *hvornår* der kommer en kollektiv reaktion fra folk.

Men chancerne for, at det kommer ved de offentlige overenskomst-forhandlinger i 2015 ser meget små ud. Der er *ingen* faglige ledere, der siger, "nu er det nok". Der er *ingen* protestmøder eller reelle forsøg på mobilisering.

Men i Irland sagde de fleste også for blot et år siden, at folk ikke ville protestere. I dag har vi gentagne gange set 100.000 på gaden i protest mod regeringens angreb (se bagsiden).

Også i Danmark er situationen moden til spontane udbrud, fordi presset er så stort.

Savnes: En faglig venstrefløj

Findes der et alternativ til venstre-bureaukraternes svaghed? Er der et fagligt netværk, som på nogen meningsfuld måde kan udfordre handlingslammelsen i toppen af fagbevægelsen?

Enhedslistens faglige organiseringer har, uanset den organisatoriske styrkelse af Fagligt Landsudvalg (FLU), desværre endnu ikke grebet stafetten.

Det viste sig på slagteriområdet i foråret 2014, hvor Danish Crown ønskede lønnedgang under truslen om lukninger. Det højeste FLU kunne mande sig op til var at være medunderskriver på en støtteerklæring til slagteriarbejdere og pege på alternativ produktion som svar på lukningen af slagteriet på Bornholm.

Nej til strejke og besættelser

Man pillede opfordringen til strejke og besættelser ud af den foreslåede løbeseddel. Og intet konkret mandskab blev afsat til at gå ind i arbejdet.

I forhold til "Nej"-kampagnen mod industriens overenskomst i foråret 2014 kom FLU aldrig ud over rampen. Ja, der var materiale, men ikke noget, som kunne inddrage en bredere kreds både blandt Enhedslistens medlemmer, men også ude hvor der stemmes – på fabrikkerne og byggepladserne.

Uanset hvor det vokser fra, er der et skrigende behov for at genrejse et netværk af militante arbejdere, som kan diskutere og handle sammen – og som kan begynde at mobilisere den utilfredshed, der findes på såvel offentlige som private arbejdspladser.

Den faglige venstrefløjs kollaps

Kimen til den ekstremt lave strejkeaktivitet i arbejderklassen og den faglige venstrefløjs svaghed skal findes i årene under VKO.

Under VKO lærte dele af fagtoppen, især omkring FOA, at når den borgerlige regering under Fogh og Løkke ikke inviterede dem med ved forhandlingsbordet, så måtte de selv sætte en udenoms-parlamentarisk dagsorden.

FOA's kampagne "Flere hænder, mere i løn" forud for velfærdsprotesterne i 2006-7 (og FOA, BUPL's indsamling af over 150.000 underskrifter for "Bevar efterlønnen") dannede en vigtig ideologisk ramme omkring disse protester.

I nogle kommuner var lokale fagforeninger (tydeligst LFS i Kbh.) i stand til at afværge en del af de kommunale nedskæringer i disse år.

Uafgjort

Kulminationen på disse kampe fandt sted omkring de offentligt ansattes overenskomst i foråret 2008. Det var en af de mest aktive overenskomstkampe i mange år. Tusinder af pædagogisk personale og sygeplejersker var på gaden og skaffede opbakning fra et flertal i befolkningen bag de strejkendes krav.

Denne styrkeprøve endte med et remis: Det lykkedes ikke Fogh-regeringen at tildele de offentlige ansatte et egentligt nederlag. Men de offentligt ansatte var heller ikke i stand til at bryde regeringens rammer.

Krisen

Krisen satte en brat stopper for de faglige guerilla-kampe.

Strejketallene raslede ned i 2008 og er blevet der lige siden. Siden da har ingen af de offentlige fagforeninger kunnet mobilisere sine medlemmer til aktive protester som dem, vi så i årene inden krisen.

Især i den offentlige sektor var dette i høj grad et nederlag for den "generation" af en faglig venstrefløj, som kom til at lede forbund som BUPL, LfS, DLF m.fl. efter kampe mod de hidtidige højre-socialdemokratiske ledelser i starten af 00'erne.

Helligdagstyveriet

Det er således ikke så mærkeligt, at de protester, der i starten af juni 2012 stoppede regeringens forsøg på helligdags-tyveri ved 3-parts-forhandlingerne, kun i ringe grad var forbundet med den organiserede venstrefløj.

De vigtigste protester kom fra fagbevægelsens græsrødder og fra tillidsfolk i forbund, der ikke normalt anses som "venstreorienterede", fx HK. Det, der endeligt stoppede fagtoppens ja til at deltage i regeringens plan, var, da Metals hovedbestyrelse satte formanden, Thorkild E. Jensen, stolen for døren.

Håber

Selv om det burde være et klart signal om, at fagtoppens forhåbninger om en regering, hvor man kunne "sidde med ved bordet", var slået fejl, så har man ikke skiftet kurs. Man håber stadig.

Og desværre har det meste af den faglige venstrefløj ikke bedre bud. Man håber også – ikke så meget på regeringen, men på Enhedslisten i folketinget.

INTERNATIONALE SOCIALISTER/ISU
LANDSMØDE 2015

I debatten op til IS's landsmøde mener nogle, at IS'ere skal melde sig ud af Enhedslisten. Vi har bedt **Bo Nielsen** *forklare hvorfor.*

IS skal ud af Enhedslisten

Internationale Socialisters udgangspunkt for at gå ind i EL i 2006 er efterhånden langt væk. Kampen for revolutionære i 2015 står ikke om "ELs sjæl", men om at opbygge kamp og modstand. Dét kræver et større og styrket IS.

Venstrefløjens krise er en faglig, en aktivistisk, en ideologisk og en politisk krise. Og det er en generel krise, som rækker ud over EL.

Svaret er ikke at kaste kræfterne ind i en fortsat kamp om EL – den kamp er tabt.

Reformismens dybde

EL er ikke og bliver ikke et revolutionært parti.

EL har efter årsmødet 2014 ikke længere et program, der peger i retning af revolution og arbejderklassens egen befrielse. Hvilket er passende, da EL ikke i flere år har haft noget, der med rimelighed kan siges at være en revolutionær praksis.

EL har på intet tidspunkt de senere år appelleret til den ca. ½ million mennesker, der siger, de vil stemme Ø, om at yde aktiv modstand gennem strejker, demonstrationer osv.

Der har været masser af muligheder, fx: Dagpenge-kampen, salget af DONG, Libyen-krigen og senest den USA-ledede krig mod ISIS. Og ikke mindst: Sidste års lockout af lærerne.

ELs altdominerende venstrereformisme og parlamentarisme-fokusering har vist sig stærkt passiviserende, såvel ideologisk som i praksis.

Revolutionære trækkes til højre

Vi er nødt til at adressere, at også ELs venstrefløj, samlet set, trækkes med til højre.

De få spredte – og i flere tilfælde ideologisk uklare – udtryk for modstand mod EL's seneste krigsopbakning er ét eksempel på dette.

Det hænger uløseligt sammen med den udbredte modvilje mod at organisere kræfterne demokratisk i en venstre-fraktion, som IS har argumenteret for.

Venstrefløjen i EL er uorganiseret og atomiseret. Så mange giver op. Falder fra drypvis i apati eller melder sig ud.

Under reformismens åg – eller for et revolutionært parti?

Nu handler det om at styrke den revolutionære tradition. En tradition, som ikke længere har nogen rolle i EL, uanset at der stadig er revolutionære socialister i EL.

Venstrefløjens krise stiller revolutionære over for et valg: Vil vi holde flammen i live inden for rammerne af en forholdsvis ufarlig niche-gruppering i EL – eller vil vi gå helhjertet ind i at bygge et revolutionært alternativ?

Jeg mener, det står klart, at det første ikke rummer noget fremtidsperspektiv.

Den anden mulighed er derimod et positivt svar på det tomrum, der befinder sig mellem "den parlamentariske vej" oppefra på den ene side, og venstreradikal idealisme uden basis i arbejderklassen på den anden.

Et selvstændigt IS vil stadig kunne spille en rolle for mange af ELs aktivistiske medlemmer og fortsat have kammeratlig diskussion med dem i bevægelserne og i denne avis.

BYG OP TIL DET NÆSTE OPSVING

Når arbejderklassen ikke slås, er socialistiske ideer under pres.

Af Jørn Andersen

Socialisters mest centrale argument er, at kun arbejderklassen gennem sin egen kollektive aktivitet og organisering kan stå i spidsen for at afskaffe kapitalismen.

Det argument er svært at vinde hos de fleste, når borgerlig krisepolitik ikke mødes med organiseret modstand.

At den politiske midte bevæger sig mod højre, mens den politiske venstrefløj bevæger sig ind mod den efterladte midte, gør det ikke nemmere.

Derfor opfordrede vi i Internationale Socialister venstrefløjen i Enhedslisten til at gå sammen om at forsvare den revolutionære socialistiske tradition mod højredrejningen, ved at organisere sig sammen i en fraktion. Det var der desværre ikke den store opbakning til.

Hvad gør vi så?

Grundlæggende set kan vi ikke gøre så meget andet end at vente på, at arbejderklassen igen begynder at slås. En lille revolutionær organisation kan ikke påvirke, hvornår det sker.

Men at vente betyder ikke at være passiv. Vi kan gøre meget for at have en stærkere organisation, når der igen kommer mere damp på klassekampen – og revolutionære socialistiske ideer og organisation igen bliver efterspurgt.

For at bygge et stærkere IS i den nuværende situation er 4 ting nødvendige.

1 Vi skal finde det mindretal, som søger svar på kapitalismens vanvid og søger måder at bekæmpe det på – og vinde dem for marxistiske svar og revolutionær organisering.

Her er kollektive salg af Socialistisk Arbejderavis helt centralt – på gaden, først og fremmest, men også på skoler og arbejdspladser og blandt familie og venner.

2 Vi skal uddanne hinanden i den marxistiske tradition – dvs. i arbejderklassens og socialismens historie og teori. Og vi skal bruge marxismen til at formulere svar til situationen i dag.

3 Vi skal omdefinere vores forhold til Enhedslisten, så vi ikke trækkes med mod højre.

Det betyder, at vi vil komme til at bruge betydeligt færre kræfter i EL.

4 Endelig skal vi udvælge et fælles udadvendt fokus for aktivitet. Det bedste bud er at være med til at bygge op til den internationale aktionsdag mod racisme og fascisme 21. marts (se side 5).

Det sidste er vigtigt for at fastholde IS som både en aktivistisk og ideologisk skarp organisation.

Tingene vil vende

Til slut: Vi skal være bevidste om, at vi næppe vil skulle vente i årevis på, at vi vil se øget aktivitet i arbejderklassen.

Vi er midt i en dyb økonomisk og politisk krise. Magthaverne angriber og utilfredsheden er stor. Så en meget langvarig passivitet er usandsynlig.

Irland (se bagsiden) er ét eksempel på, at tingene hurtigt kan vende. Generalstrejkerne i Belgien og Italien er andre (se side 7). Vi skal bygge op til den dag, det også begynder at ske i Danmark.

Artiklen er skrevet efter diskussion i daglig ledelse i IS.

EL har stemt ja til 3 ud af 4 af Corydons finanslove

Og det var ikke med EL's gode vilje, at man ikke også kom til at stemme for den fjerde.

Af Jørn Andersen, foto: Mette Kramer Kristensen

Selv om EL sikkert har gjort sit bedste for at få forbedringer igennem, så er resultaterne små – og de er betalt med en meget dyr pris: At EL er blevet medansvarlig for Corydon-regeringens overordnede politik.

Men ikke nok med det: EL er ikke længere en tydelig stemme, der siger Nej til regeringens angreb – også selv om man stadig stemmer nej til det meste.

Problemet er, at EL's forhandlinger bag lukkede døre er blevet til det, EL er. Folketingsarbejdet har fået sin helt egen ophøjede betydning.

EL som parti spiller ikke nogen synlig rolle uden for det parlamentariske cirkus, selv om der stadig er nogle af EL's medlemmer, der gør det.

Anti-kapitalistisk støtteparti

EL er et anti-kapitalistisk parti. Men samtidig er man støtteparti for den regering, der i nyere tid har gjort mest for at øge forskellen mellem rige og fattige.

EL's anti-kapitalisme drukner i den parlamentariske ansvarlighed. Det påvirker også mange af EL's egne medlemmer.

Fx har mange EL-afdelinger godkendt EL's deltagelse i kommunale budgetforlig. De er i bedste fald en fortsættelse af de seneste mange års spare-budgetter. Og i nogle tilfælde indeholder de nye nedskæringer.

For mange af EL's medlemmer er EL's parlamentariske praksis det, "der er muligt".

Anti-kapitalismen har det svært i EL.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Landsmøde i IS/U 17.-18. januar

Internationale Socialister/ISU har landsmøde i weekenden 17.-18. januar.

Revolutionære socialister står over for store udfordringer: Der er meget lidt modstand mod regeringens og arbejdsgivernes angreb. Venstrefløjen trækker mere og mere ind på den parlamentariske bane. Magthaverne bruger racismen til at splitte os, og andre reaktionære ideer spredes gennem medierne.
Det betyder, at socialisters mest centrale argument er under pres: At kun arbejderklassen gennem sin egen kollektive aktivitet og organisering kan stå i spidsen for at afskaffe kapitalismen.

På landsmødet tager vi temperaturen på klassekampen, venstrefløjen og vores egen opbygning – og beslutter perspektiverne for det kommende år. Se side 11, 12 og 13, som handler om de vigtigste temaer på landsmødet.

Landsmødet foregår på Christianshavns Beboerhus i Kbh. Det starter lørdag kl. 11 og slutter søndag kl. 15.

Tilmeld dig til landsmødet på isu@socialister.dk. Du skal være medlem af IS/U (og have betalt kontingent) for at kunne stemme på landsmødet.

Fra SAP til SAP

SAP har skiftet navn – fra Socialistisk Arbejderparti til Socialistisk Arbejderpolitik.

Af Jørn Andersen

Det skete på SAP's landsmøde den 22.-23. november.
Ifølge deres hjemmeside er det "alene udtryk for et gammelt ønske i organisationen om at finde et navn, som ikke indeholder ordet 'parti', da dette ikke længere svarer til det arbejde, SAP er organiseret omkring."
I et interview i Politiken 4. november er Pernille Skipper (SAP og MF for Enhedslisten) lidt mere åbenmundet.
Hun afviser, "at Socialistisk Arbejdsparti er et egentligt parti. Mere en diskussionsklub, som hun mødes med nogle gange om året. Og som årligt lejer en efterskole og holder politisk weekend med fodbold for børnene og brætspil om aftenen."
I interviewet har journalisten mere end svært ved at få svar på, hvad Pernille mener med begreber som "revolution" og "revolutionær marxisme".
Langt om længe når hun dog frem til, at "Det er sådan set et forsøg på først og fremmest at demokratisere." Og det kan ingen vel være uenige i. Heller ikke jeg. Men der hører vel mere til den historie?

Revolution

Når Pernille har svært ved at svare klart, skyldes det nok, at SAP tidligere har haft problemer med revolutionen i medierne og i EL.
Da Per Clausen (MF for EL) i sommeren 2012 slog fast, at revolutionen ville komme inden 20 år, affødte det stor bestyrtelse i borgerpressen.
I den efterfølgende debat kom de to SAP'ere, Katrine Toft Mikkelsen og Jonathan Simmel, begge i klemme i medierne (og i EL) for udtalelser om nationaliseringer, arbejdermagt og revolution, som enhver marxist burde kunne skrive under på.
Men det blev tydeligt, at det at snakke konkret om revolution i offentligheden ikke var populært hos EL's ledelse.

Revolutionært parti

Med navneskiftet har SAP formaliseret en mangeårig praksis: At man ikke arbejder på at opbygge en selvstændig revolutionær organisation.
Det er i praksis det samme som at opgive revolutionen og nøjes med at arbejde for reformer gennem Enhedslisten.
Det er beklageligt, at SAP har opgivet en så central del af den marxistiske tradition.
Kapitalismen er i den dybeste krise siden 30'erne. Imperialistiske stormagter kriges om magt og ressourcer. Klimakatastrofen truer. Og verden over er tilliden til Løkke-Corydon-typerne på et lavpunkt.
Det er problemer, som selv nok så velmenende venstre-reformister ikke kan løse.
Behovet for en tydelig og selvstændig revolutionær organisation er så stort som nogensinde.
SAP kunne ikke have valgt et dårligere tidspunkt at opgive det revolutionære projekt.

@Det er her det sker

IS/ISU AKTIVITETSER

København
Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.

Torsdag 8. jan.: Landsmødedebat

Torsdag 22. jan.: Skal sexkøb forbydes?

Torsdag 29. jan.: Var USSR socialistisk eller kapitalistisk?

Odense
Mødes kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.

Torsdag 8. jan.: Hvorfor sælger vi Socialistisk Arbejderavis?

Torsdag 15. jan.: Landsmødedebat – del 2

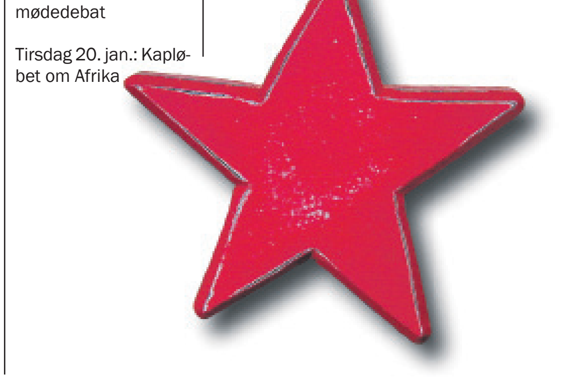
Find IS/U Odense på Facebook

Midtjylland
Kontakt Carsten, 2622 3858, for info om møder og aktiviteter.

Århus
Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Jørgen, 2984 7734, for mere info.

Tirsdag 6. jan.: Landsmødedebat

Tirsdag 20. jan.: Kapløbet om Afrika

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Hvordan vælter vi det egyptiske regime?

Et ledende medlem af Revolutionære Socialister i Egypten har talt med Judith Orr om kontrarevolutionens indflydelse – og om udsigterne til nye kampe.

Hvordan ser du den nuværende situation i Egypten?

Vi står over for en vellykket kontrarevolution. General el-Sisis regime er langt værre end noget af det, den afsatte diktator Hosni Mubarak var i stand til. Han slår brutalt ned på al modstand og har fuld støtte fra Vesten og kapitalisterne.

Siden kuppet i juli 2013 er 40.000 blevet politisk fængslet, over 3.000 mennesker er blevet dræbt i gaderne, og hundredvis er "forsvundet". Dette er ikke kun en kontrarevolution, men en genindførelse af det gamle regime.

Militærkuppet fulgte i kølvandet på en massiv strejkebølge og anti-regeringsdemonstrationer og udnyttede den vrede, folk følte mod præsident Mohammed Mursi og hans forræderi. Den nuværende situation er dog kun holdbar på mellemlangt sigt.

Kontrarevolutionens brutalitet begyndte mod det Muslimske Broderskab. Hvilken bredere indflydelse har den haft?

Regimets påståede hævn over det Muslimske Broderskab var i virkeligheden et anslag mod revolutionen.

Dets massakre den 14. august 2013 mod det Muslimske Broderskab symboliserede graden af undertrykkelse. Regimet myrdede mere end 1.000 demonstranter i løbet af nogle timer – det er et omfang som aldrig er set før i Egypten. Retten til at besætte en plads var en rettighed opnået af revolutionen, og el-Sisi ønskede at knuse den – og han knuste den.

Politiet er tilbage med fuld kraft og brutalitet som hævn for aktionerne mod politiet i januar 2011. Vi skal dog være realistiske, ikke pessimistiske.

Arbejderbevægelsen er blevet svækket, men den er ikke blevet knust. Arbejdere ved stålværket i Helwan er midt i en meget alvorlig strejke, som vil være af stor betydning uanset resultatet.

Desuden oplevede de 100.000 unge, der deltog i revolutionen, ikke kun dens frigørende kraft. De lærte at kæmpe mod politiet og at organisere – og at få succes med det. Denne erfaring vil ikke bare fordampe.

Hvor meget har regimet kunne bruge frygten for terrorisme til at legitimere dets hårde kurs?

De fleste kontrarevolutionære eller militærregimer stempler alle former for modstand som "terrorisme".

Når du fjerner alt politisk råderum for den islamiske bevægelse, vil nogle gribe til våben. Men det styrker kun generalerne, for regimet sigter mod endnu en massakre for yderligere at manifestere frygten blandt dets støtter i middelklassen.

Hvad er forbindelsen mellem kontrarevolutionen og Islamisk Stats fremkomst?

ISIS' lynhurtige tilvækst er delvist en konsekvens af den katastrofale amerikanske besættelse af Irak, men der er også en direkte sammenhæng med den arabiske revolutions nederlag. Det har skabt vilkårene for, at en bevægelse baseret på desperation kan vokse på tværs af regionen.

Hvordan forholder revolutionære socialister sig til denne situation?

Det er vanskeligt – specielt for yngre medlemmer, der blev revolutionære under revolutionen. Vi står over for en lang forberedelsesperiode til den næste egyptiske revolution, og det kan komme til at tage år. Vi må genopbygge, reorganisere og lægge vægt på politisk uddannelse – en kontrast til den konstante, karnevalsagtige aktivisme i kampens højdepunkt.

Det betyder ikke, at vi ikke er aktive. Vi støtter studenterkampene og strejkerne. Dette er centralt for enhver revolutionær organisations overlevelse, men der er en høj pris at betale for nederlagets erfaring.

Hvad har de sidste fire år lært dig om den revolutionære proces?

Jeg har lært, at egyptisk politik, trods situationen, ikke kun drejer sig om islamisme og religion. Jeg havde aldrig set, hvor hurtigt ideer kan ændre sig under en revolution, og hvor hurtigt en revolutionær organisation kan vokse.

Men man lærer også opgavens uhyrlige omfang. Man kan ikke hamle op med kampens omfang alene med de kræfter, man har samlet under en revolution. Man skal bygge en ret stor organisation før den revolutionære tilstand indtræder. Den revolutionære venstrefløj er nu nødt til at vinde argumenterne i arbejderklassen og blandt de undertrykte.

Regimet forsøger at udnytte undertrykte grupper til at styrke sin stilling. Man spiller på kvinders rolle og det koptiske mindretals frygt for islamisterne som bastion for kontrarevolutionen.

Vi havde også vanskeligheder med at forbinde den demokratiske bevægelse på Tahrir-pladsen med arbejderkampene. Selv om der var forbindelser, var det ikke nok til at slå den egyptiske stat. Revolutionære kræfter var bittesmå i sammenligning med revolutionens og strejkernes størrelse.

Vi lærte også om vigtigheden af den internationale dimension. Vi rejste altid spørgsmålet om at udbrede den arabiske revolution, og der var generelt en følelse af solidaritet.

Kan der opstå nye kampe?

Regimets stabile ydre er blændværk skabt af middelklassens frygt for kaos. Men dette kan ikke opretholdes for evigt. Den egyptiske kapitalismes problemer er ikke blevet adresseret – og slet ikke løst.

Politivold og undertrykkelse er ganget med 100. Revolutionens oprindelige sag forbliver – men nu kan man tilføje ægte revolutionær erfaring.

Hvis revolutionære gør det rigtige, er der håb om endnu en egyptisk revolution i en overskuelig fremtid.

Judith Orr er redaktør på Socialist Worker. Oversat fra Socialist Worker og forkortet af Anna Wolf.

Amerikanske og danske luftangreb i Syrien får anti-Assad grupper til at støtte ISIS

Islamisk Stat (ISIS) vinder både allierede og våbenhviler på grund af vestens bombninger.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Det fortæller soldater fra Den Frie Syriske Hær (FSA) og adskillige islamiske militærgrupper, som længe har været i kamp mod Assad-regimet i Syrien, i en række interviews med den engelske avis The Guardian.

Nogle steder er krigerne endda begyndt at gå over til ISIS.

Støtten blandt civile synes også at være voksende i nogle områder som følge af vrede over den USA ledede militære aktion i Syrien.

"ISIS er som en magnet, der tiltrækker et stort antal muslimer," siger Abu Talha, der hoppede fra FSA til ISIS for et par måneder siden, og som nu er i forhandlinger med andre grupper om at følge trop.

Vil ikke kæmpe mod ISIS

Assam Murad, soldat i en 600 mand stærk FSA-brigade nær Homs sagde: "Der er ingen måde, vi vil kæmpe mod ISIS efter den amerikanske militær-kampagne mod dem."

En tredje, Abu Zeid, øverstbefalende for en FSA-brigade nær byen Idlib og afhopper fra præsident Bashar al-Assads hær, siger:

"Alle de lokale her spekulerer på, hvorfor den amerikanske koalition aldrig kom for at redde dem fra Assads maskingeværer, mens de nu har gang i en stor kampagne mod ISIS, fordi de tog noget jord? Vi har tidligere været i kamp mod ISIS, fordi de konfiskerede vores befriede områder. Men nu, hvis vi ikke er i alliance, så er vi alt fald i en våbenhvile med dem."

Skuffelsen over den manglende hjælp fra den amerikanske regering og de fortsatte amerikanske angreb betyder at støtten til ISIS vokser. En af de interviewede siger: "Den amerikansk ledede militærkoalition er ikke i kamp mod ISIS, men mod hele islam."

En lokal kommandør udtrykker frustrationen over de vestlige bomber således:

"Folk er kvalt og kan ikke stå mere. Men selv når du skubber en lille kat op i et hjørne, vil den forsøge at kradse dig. De slagter og dræber os. Hvorfor skulle vi forholde os passivt?"

IRERNE SIGER NEJ

Irske arbejdere har fået nok af nedskæringer og krisepolitik. Mens de skal betale dobbelt for basale goder som vand og sundhed, går pengene til at betale af på bankernes gæld.

Af Anne Lange

Kampen med brugerbetaling på vand er starten på en kamp mod nedskæringer og uretfærdighed. Over hele Irland har man afholdt gademøder, demonstreret og blokeret for installation af vandmålere.

Den 10. december gik irerne for 3. gang på 2 måneder på gaden for at protestere mod privatiseringer og beskatning af vand.

Det er tredje gang Right2Water-bevægelsen viser sin styrke: Først 100.000 på en lørdag (11. okt.). Så 200.000 i mere end 100 byer landet over (1. nov.). Og nu 100.000, der 10. dec. omringede parlamentet på en hverdag i arbejdstiden.

Bevægelsen er opstået lokalt, hvor folk modsætter sig installationen af vandmålere. Almindelige mennesker – ofte husmødre – der ikke før har været politisk aktive, spærrer nu vejene, nægter at betale deres regninger og modsætter sig politiets ordrer.

Det handler om mere end vand

Irland blev i begyndelsen af 00'erne fremhævet som forbilledet for nyliberal økonomisk politik. Lave selskabsskatter, privatisering og nedskæringer på den offentlige sektor osv.

Men da krisen satte ind, blev Irland også et af de hårdest ramte lande. Med EU's "redningspakker" er der bare kommet mere af samme skuffe.

Konsekvenserne for almindelige mennesker er årelange ventelister på hospitalerne, reel arbejdsløshed på over 20 pct. Titusindvis er udvandret – især unge, der søger job og uddannelse.

De seneste tre måneder er gennemsnitsindkomsten faldet med 700 euro. Samtidig arbejder folk nu længere tid.

Den forhøjede betaling på vand vil være en katastrofe for mange mennesker.

De rige fester

Men på trods af at krisen kradser for almindelige mennesker, er det ikke svært at pege på, hvor pengene til vandforsyningen skulle komme fra.

I marts offentliggjorde Sunday Independent, at de rigeste 300 mennesker i Irland nu er mere værd end Marokkos samlede økonomi. Deres formue er steget med 6,7 milliarder euro sidste år, så de nu ejer 70,75 milliarder euro.

Ifølge EU-kommissionen er Irland med 4,6 pct. i år nu den hurtigst voksende økonomi i EU. Og siden krisen for alvor satte ind i 2009 er multinationale virksomheders profit steget vokset med 45 pct. Irsk-ejede virksomheder kunne melde en stigning på 15 pct.

Men med en selskabsskat på bare 12,5 pct., som nogle virksomheder har formået at fuske helt ned på 6,5 pct., ser almindelige irere ikke meget til denne vækst.

I samme periode er gennemsnitslønnen da også faldet med 14 pct.

Det er den ophobede vrede over 6 års krisepolitik, der nu kommer til udtryk i protesterne mod at betale for vand.

Venstrefløjen

Men hvad lavede de revolutionære i Irland inden denne bevægelse?

I flere år så det temmelig sløjt ud med modstanden. Som Richard Boyd Barrett, parlamentsmedlem for People Before Profit-alliancen, sagde på demonstrationen 10. dec.: "Irerne har en lang lunte."

Trods krisen har der ikke – som i Grækenland eller Spanien – været vedvarende protester, eller en egentlig massebevægelse før nu.

Mange havde opgivet håbet om, at irerne ville gøre modstand. Selv på venstrefløjen talte man om "det muliges princip". Eller at "vi må se, hvad vi kan få igennem i parlamentet". I en periode pegede man på, at det nok ville blive bedre med en Labour-regering.

I perioder med nedgang i klassekampen, kan det være let at miste håbet eller troen på, at almindelige mennesker vil slås. Så kan man komme til at fokusere på de lette løsninger – nemlig de ting, man tror, man kan gøre på vegne af folk, gennem parlamenter og byråd.

Folk vil gøre modstand

Men situationen i Irland viser os netop, at socialister må forberede sig på et kommende opsving i klassekampen, bygge netværk og være aktive i det, der trods alt sker – og selv tage initiativer.

For folk vil gøre modstand. Bevægelser vil vokse frem, og når de gør, skal vi være klar.

Uden People Before Profit-alliancen eller alle de mindre protester og bevægelser, som revolutionære har været med i gennem de sidste år – hvor langt fra alle har været succeser – havde de irske revolutionære måtte se magtesløse til, mens bevægelsen tromlede forbi.

Men i stedet har den del af venstrefløjen, der i Irland har bygget op på trods af håbløsheden, formået at sætte sig i spidsen for denne bevægelse.

Fordi de forinden havde skabt lokale netværk, kunne de give bevægelsen retning, da den satte i gang.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N